

Martinus Center Klint

TEMAFÖRDJUPNINGSGRUPPEN 2019

VECKA 2, 4 OCH 6

TANKEKRAFT OCH HÄLSA. NATUREN SOM LÄROMÄSTARE

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk.

Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk.

TANKEKRAFT OCH HÄLSA. NATUREN SOM LÄROMÄSTARE.

Naturen är ett kosmiskt bibliotek, skriver Martinus. Här kan vi lära oss om vår egen utveckling. Bakom naturens skapelser ligger det medvetande, och vårt medvetande utgör ett tankeklimat för det mikroliv, som lever i oss. Vi är nära förbundna med varandra.

Vi vill fördjupa oss i, hur vi genom att läsa och förstå naturens processer, medvetet kan medverka till vår egen utveckling och hälsa.

LÄSPLAN

MÅNDAG.....	3
Tankens kretslopp	
"Tankens makt" – Kosmos nr 8/2018 – st. 1–4 (3)	
Livets Bog, del 4 – st. 1093–1098 (5)	
"Tankens makt" – Kosmos nr 8/2018 – st. 5, 7–8 (8)	
TISDAG.....	11
Tankeklimat	
Livets Bog, del 2 – st. 443–450 (11)	
ONSDAG.....	17
Det kosmiska medvetandets kretslopp	
Livets Bog, del 2 – st. 451–462, 464 (17)	
TORSDAG.....	24
Tanke och hälsa	
Bisättning – kap. 43 (24)	
Livets Bog, del 6 – st. 2026, 2295 (24)	
"Partiklar, tomrum och tankekraft" – Kosmos nr 1/2001 (26)	
"Människokroppen som stjärnsystem" – Symbol nr 45 (26)	
"Vägen ut ur dödsfruktan" – Artiklar 1945–1972 – Art. nr 26 (32)	
FREDAG.....	37
Naturen som läromästare	
"Den kosmiska utvecklingsspiralen och årstiderna" – (KB1961, 14–15, 16) (36)	
"Sommarlandet" – Kosmos nr 8/2004 (40)	

Måndag

Tankens kretslopp

Texter från Tredje testamentet:

TANKENS MAKT av Martinus

1. Tanken är mellanledet mellan jaget och livet

De jordiska människorna har i allmänhet den uppfattningen att de lever och upplever livet i en fysisk värld, därför att de identifierar sig själva med den fysiska organismen och menar att det de upplever också är något fysiskt. Detta är emellertid ett stort misstag. Kosmiskt sett är det helt uteslutet att vi skulle kunna uppleva något på det fysiska planet. Hela den fysiska världen är bara kombinerade rörelsearter, som vi upplever som det vi kallar "himlen", "jorden", "ett träd", "en stjärna" osv. Vår upplevelse är alltsammans "bilder" som de speciella energikombinationerna i den yttre världen genom våra fysiska sinnen projicerar in i vårt medvetande eller vår inre värld. Vår upplevelse är en värld av bilder, tankebilder, det är en andlig värld, och den jordiska människan är ett andligt väsen, även om hon kanske för ögonblicket tror att hon bara är fysisk.

Vi kan inte leva ett enda ögonblick utan denna andliga realitet. Vi är inhöljda i andlig materia, i tankemateria, som är ett mellanled mellan jaget och livet. All upplevelse är manifestation av tanke; de sex grundenergierna, som är en väsentlig del i mina analyser av världsalltet och det levande väsendet, är sex olika former för tanke, och de är förenade med väsendets begär och vilja. Man kan inte tänka något som helst, utan att det finns en form av begär bakom. Tanken är den del av det levande väsendet som det, när det har en fysisk organism, upplever som en inre värld, och om den världen inte fanns, skulle en "yttre" värld över huvud taget inte kunna upplevas.

2. Vi är en "gudom" i vår egen tankevärld

Genom vårt medvetande och vår tankevärld är vi alla en del av en andlig värld, som är något primärt, liksom vi genom vår fysiska organism och dess sinnesorgan är en del av en fysisk värld, som i förhållande till den andliga världen är något sekundärt. Vi bestämmer i vår inre eller andliga värld hur vi ska reagera inför den fysiska världen. Allt vad vi ser, allt vad vi över huvud taget upplever, kommer vi ständigt att arbeta med i vår tankevärld. Vi får dagligen en mängd intryck och tar ställning till dessa intryck, vi har i själva verket mycket bråttom i vår andliga värld. Tankarna fungerar, därför att vi ska använda dem i våra reaktioner på den yttre världen. Inne i vår inre värld har vi ett slags "fysisk värld" bestående av tankebilder vi gjort oss av världen "utanför". Det är det vi kallar erfarenheter och föreställningar, och all utveckling är en utökning av dessa erfarenheter och föreställningar. Den växelverkan av energi som försiggår mellan den yttre världens energikombinationer och vår inre tankevärlds energier är det spel som blir vårt jags livsupplevelse. I den inre världen är vi själva en gudom, som härskar i ett universum: vår egen tankevärld. I detta universum lever miljoner mikroväsen som vi bygger upp vår tankemateria med, liksom vi bygger upp vår fysiska organism med fysiska mikroväsen. De mikroindivider som våra tankearter består av har vi dragit till oss, därför att de passar till vårt utvecklingssteg. Det finns mikroindivider på alla utvecklingssteg i underliggande spiralkretslopp, och vi drar till oss och använder sådana som befinner sig på någorlunda samma steg i sin utvecklingsspiral som vi, deras makroväsen, befinner oss på i vår egen spiral. Vår utveckling och livsförnyelse hör därför också naturligt samman med att vi efter hand drar till oss mikroindivider av en högre väsensart, så att de kan

”leva, röra sig och vara till” i den andliga värld för vilken vi är en gudom.

3. Tanke och handling

Allt vad vi tänker är uttryck för begär. Det kan vara själviskt eller osjälviskt. Detta begär upplevs som det vi kallar vilja, och denna vilja är i sin tur uttryck för makt, för den makt vi har i vårt eget inre. När denna makt ska manifesteras och komma till uttryck, spelar två av de sex grundenergierna en mycket väsentlig roll: tyngd- och känslöenergin. All makt beror på en spänning mellan dessa båda energier, som är kontraster till varandra, genom att de utgör universums eld och köld. Tyngdenergin är elden eller värmen, den utåtgående kraften, och känslöenergin är kölden, den inåtgående kraften. Det är ett spänningsförhållande som ska övervinnas. Därigenom blir det möjligt att göra sin tanke tillgänglig för omgivningen. Tanken blir från att vara en önskan till en utlösning av de krafter vi har omkring oss. Man gör sin tanke synlig uteslutande genom att man handlar. Handlingen skulle inte kunna förekomma utan en önskan, en viljeakt, som försiggår i människans inre värld. Vi sätter alltså i gång en kraft, en övervinnelse av ett spänningsförhållande, när vi önskar, tänker och handlar. Våra händer kan inte öppnas och slutas, utan att det används en kraft. Så är det med alla våra rörelser. Men det är ju inte allt vad vi önskar och begär som vi också är i stånd att förverkliga i handling. Tänk t.ex. på meningarna: ”Han talade, så skedde det, han bjöd, så stod det där.” Detta gäller inte för den jordiska människan: det är inte allt vad vi kan önska som vi också kan få uppfyllt. Om vi t.ex. önskar flytta solen eller röra världsalltet, då är det uttryck för en abnormitet. Det finns gränser för våra önsknings uppfyllelse. Vi kan visserligen genom felaktiga begär och önsknings gå emot den lagbundenhet som råder i naturen, men då kommer vi också att uppleva att livet blir besvärligt, och våra önsknings och begär kommer åter att inriktas på att följa lagarna. Detta betyder alltså att vår tankevärld också berikas genom misstag. Det gäller att lära känna lagarna för tänkande, och naturen är vår största läromästare.

4. Tankens utveckling

Men hur har vår tanke blivit till? Redan i spiralkretsloppets första zoner uppstår den för-

sta primitiva formen för tänkande, nämligen aning. Det är en undermedvetandefunktion. Växternas liv består av tänkande i form av aning av behag och obehag. De attraheras av det behagliga och stöts bort av det obehagliga. Växten börjar ana starkare och starkare, och den har i sin eviga kosmiska struktur talangkärnor som en gång ska bringa den fram till samma stadium som vi står på. Vinden, stormen, regnet, kölden, värmen, allt vad växterna anar av naturens olika former av energiutveckling, utvecklar hos dem ett begär efter att bli helt medvetna om dessa upplevelser. Och då begär och vilja – om de följer lagarna – är början till all utveckling och allt skapande, börjar växten så smått att kunna skapa något på det fysiska planet helt efter sin vilja: en mer känslig och rörlig organism, genom vilken en större upplevelserikedom och erfarenhetskapelse blir möjlig. Självbevarelsedriften är den första formen för utvecklat tänkande, och denna kraft leder väsendet genom övergångsstadier mellan växt- och djurrike. Så småningom har växten blivit ett djur. För djuret blir det efter hand en livsbe- tingelse att dräpa för att leva, djurets värld blir en dråpets värld, och i djurriket, som de jordiska människorna ännu tillhör, upplever de kulminationen av den dräpande principens utvecklande i form av krig, våld, terror och fysiska och andliga kriser och lidanden, som vi kallar sjukdomar. Den yttre världen kommer att präglas av den inre världen. Människorna kan inte handla riktigt i den fysiska världen, förrän de lärt sig behärska sin inre värld, sin tankevärld. Det är nödvändigt att lära sig hur man ska önska och därmed hur man ska tänka. Vi kan önska många ting, men dessa ting kan vara med eller mot livets lagar. Genom våra önsknings kan vi sätta krafterna i olika kombinationer. Om spänningen är för svag, kan människan inte manifesteras sig tillräckligt kraftigt. Om den blir för stark, blir man aggressiv, hetsig och uppbrusande och behärskas av den dräpande principen. Kanske mördar man, kanske medför explosionerna bara att man fördärvar sin omgivnings naturliga livsaktivitet och livsglädje och gör sina medväsen olyckliga; men detta är också en form av ”mord”. Den jordiska människan befinner sig i utvecklingen på ett nytt övergångsstadium, nämligen från djur till människa, därför måste hon nu lära sig önska och tänka i mänskliga banor.

St. 1093. Vad som är förutsättningen för det levande väsendets "individualitet". Vad kännedomen om "individualitetens" orsak betyder

Det som gör "det levande väsendet" till en "individualitet" är dess identitet som centrum i ett "perspektiv", vilket i sin tur är detsamma som "det iakttagas" placering i förhållande till centrum i förnimmelseområdet. Eftersom inget väsen kan vara centrum i ett annat väsens förnimmelseområde, kan tingen, som redan nämnts, omöjligt uppvisa precis samma förhållande till det centrum vi själva utgör i förnimmelsen, som de uppvisar till det centrum "nästan" utgör i förnimmelseområdet. Och det är denna skillnad i tingens placering i förhållande till centrum som är förutsättningen för "det levande väsendets" eviga "individualitet". Här står vi inför den allvarligaste företeelsen i hela "det levande väsendets" framträdande. Ty dess "identitet" som "individualitet" är kärnan i hela väsendets ödesuppbyggnad, vilket åter vill säga fundamentet för väsendets upplevelse av sin "nästa" och därmed av Gudomen, och blir på så sätt helt avgörande för hur förhållandet mellan denna "nästa" och väsendet självt kommer till utlösning. Väsendets "individuella" förnimmelseupplevelse eller utblick bestämmer således helt väsendets "förhållande" till "nästan" eller tingen, bestämmer om företeelserna i dess omgivning skall vara "fiendskap", "krig" och "lemlästning", "död" och "undergång", eller om de skall vara "vänskap", "sympati" eller "kärlek", "smekning" och "välsignelse". Att finna grunden eller orsaken till "individualiteten" är alltså detsamma som att finna roten till allt "ont", liksom även till allt "gott". Den fullständiga kunskapen om "individualitetens" orsak är i högsta grad "de vises sten". Den visar till hundra procent det dåraktiga i att utveckla "vrede", "brutalitet", "våld", "hämnad" och "förföljelse". Den gör Jesu ord till vetenskaplig sanning, när han säger om sina bödlar – och det gäller i själva verket alla som i en eller annan form utlöser "inhumanitet" eller "kärlekslöshet" – att "de vet inte vad de gör".

Eftersom denna kunskap således har en utomordentligt avgörande betydelse för individens viljeföring, och då individen omöjligt kan nå fram till att skapa sig ett fullkomligt öde utan denna kunskap, och då denna kun-

skap för den jordiska människans del alltså är det absolut "enda nödvändiga", skall vi här och i en efterföljande symbol åskådliggöra denna orsaks särskilda princip eller analys.

St. 1094. En "upplevelse" eller "tanke" måste, för att bli fullkomlig, genomgå "spiralkretsloppet" och är liksom det levande väsendet underkastad reinkarnationsprincipen

Eftersom all förnimmelse beror på ett perspektivförhållande, det vill säga det uppfattade tingets förhållande till det förnimmelseområdets centrum, genom vilket det uppfattas eller förnimms, blir varje förnimmelse eller upplevelse med naturnödvändighet individuell, i och med att inget väsen kan vara upplevande centrum i något annat förnimmelseområde än sitt eget. För varje upplevelse gäller därför att dess framträdande, karaktär och natur i själva verket är en beskrivning av eller ett uttryck för det upplevda tingets förhållande till centrum i det upplevande väsendets förnimmelseområde. När ett väsen säger om ett annat väsen att det är "ont", uttrycker det alltså med detta i själva verket endast den särskilda "platsbeteckning" som detta väsens handlings sätt fått i dess förnimmelseområde. Detta förnimmelseområde sträcker sig från "periferi" till "centrum" och utgör ju ett cirkelformigt eller rättare sagt klotformigt område. Varje tänkbar upplevelse av en företeelse måste alltså äga rum inom detta område. Utanför detta område kan individen omöjligt uppleva något. Om tingen eller företeelserna kommer att befinna sig i periferin eller i centrum eller på någon annan "plats" mellan dessa ytterpunkter är avhängigt av det upplevande väsendets egen "uppehållsort" i själva "spiralkretsloppet". Var än individen rör sig på det fysiska planet har han ständigt sitt förnimmelseområde eller sin förnimmelsehorisont omkring sig, men denna horisonts detaljer är inte ständigt desamma. I samma grad som individen rör sig framåt, stannar detaljerna mer och mer kvar för att så småningom försvinna bakom horisontens synrand, medan nya detaljer träder fram och alltmer närmar sig centrum, för att där utöva ett avgörande inflytande på väsendets viljeföring och hela dess upplevelse av livet. Tingen följer alltså inte med oss i vår rörelse. Precis på samma sätt förhåller det sig med vår mentala "rörelse" framåt. Detaljerna eller tingen i vårt förnimmelseområde följer inte heller här med

oss. Eftersom vi, mentalt sett, ständigt rör oss framåt och aldrig någonsin "står absolut stilla", måste allt som vi förnimmer och upplever också ständigt vara i färd med att byta plats inom vårt förnimmelseområde. Det som förut var avlägsna, otydliga detaljer långt framför oss i periferins dimslöjor, har senare blivit klara och skarpt avtecknade, realistiska detaljer i centrum, och dessa skarpa detaljer skall i sin tur senare försvinna i periferins avlägsna dimslöjor bakom oss. Eftersom varje upplevelse av en företeelse måste genomgå denna passage från periferi till periferi och då passera centrum, kan den inte uppfattas eller förnimmas annat än genom att den i upplevelseögonblicket utgör en eller annan "platsbeteckning" i passagen. "Platsbeteckning" betyder för fysiskt förnimmande "avstånd", men betyder på det kosmiska planet "tillstånd". Ett tings passage genom vårt förnimmelseområde markeras således genom att det inför våra sinnen genomgår en serie "tillstånd", det vill säga "förvandlingar". Och eftersom det är just precis dessa "förvandlingar" som markerar "kretsloppet", finner vi här att en "upplevelse", alltifrån sin början i den yttersta horisontens synrand framför oss till dess att den försvinner i samma horisonts yttersta synrand bakom oss, genomgår exakt samma princip som "det levande väsendet" självt är underkastat, nämligen själva "reinkarnationsprincipen". "Upplevelsen", som i sin djupaste analys förnims som "tanke", måste således – för att bli total och fullkomlig – genomgå själva spiralkretsloppets princip.

St. 1095. "Tankarna" framträder som instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minnestankar, liksom de levande väsendena framträder som instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minnesväsen

Den passage i horisontområdet som varje "upplevelse" måste gå igenom för att bli total eller fullkomlig, det vill säga bli till "kosmisk analys", är precis densamma, om än i mikroform, som varje "levande väsen" måste gå igenom för att nå fullkomligheten. En "upplevelse", alltså en "tanke" eller "föreställning", är således inte fullkomlig innan den representerar spiralkretsloppets fem yttre stadier – instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens- och intuitionsstadierna – för att därefter försvinna i samma spirals sjätte och inre stadium: minnes-

stadiet. Vi måste därför markera de olika tankearterna efter det stadium de var och en representerar i spiralkretsloppet, eftersom stadiet i fråga ligger till grund just för tankeartens "platsbeteckning" i väsendets förnimmelseområde. Varje enskild tanke måste således på sin färd genom kretsloppet representera samma stadier som "de levande väsendena" i samma kretslopp. "Tankarna" kan därför betecknas som "instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minnestankar", liksom "de levande väsendena" kan betecknas som "instinkt-, tyngd-, känslöväsen" osv. "Tankarna" representerar således utvecklingsstadier precis som "de levande väsendena".

St. 1096. Det levande väsendets "tanke" måste i överensstämmelse med livets lagar för "rörelse" utvecklas från "ofullkomlighet" eller "primitivitet" till "högintellektualitet"

Innan vi nu övergår till att visa de olika tankearternas rätta platser i kretsloppet och beteckna dem som "fullkomliga" och "ofullkomliga", måste vi göra helt klart för oss utifrån vilket fundament en "tanke" kan visas representera den ena eller andra graden av "ofullkomlighet", det vill säga ofullbordat eller outvecklat tillstånd. Vad är det då för företeelse som kan vara det fundament på vilket "tankens" kvalitet så definitivt och orubbligt fastställs? Ja, här är det fråga om precis samma företeelse som den som bestämmer graden av ett "levande väsens" utveckling. Vi vet ju sedan länge att utvecklingen representerar en skala av stadier eller steg som sträcker sig från "primitivitet" till "högintellektualitet". Denna företeelse kan inte rubbas. Ingen kan ju med rätta påstå att "kulturmänniskans" mål och utveckling går i riktning mot att bli "naturmänniska". Är det inte motsatsen som är ett orubbligt faktum? Är det inte likaså ett orubbligt faktum att våra förfäder saknade alla de olika resultat av intelligensfunktionen som i dag har gjort jorden till en värld av tekniska underverk, där elementen alltmer behärskas och kan sättas i arbete för människan enbart genom att trycka på knappar? Ja, är man inte starkt på väg att låta dessa knappar avlösas av "fotoceller" eller liknande, så att man med bara sin skugga eller utstrålningen från sin hand kan sätta mäktiga kraftanläggningar i rörelse och låta elementen "skapa" det man önskar? Det är visserligen sant att denna stora begåvning inte har minskat den dräpande

principens yttringar hos jordmänniskan, som krigar och armbågar sig fram, dödar och lem-lästar sin "nästa", men detta ändrar ingenting i det faktum att själva den materiella begävningen och det därav skapade kunnandet är av gigantiska mått jämfört med vad våra förfäder har kunnat prestera i förhållande till elementen eller naturkrafterna. Att dödade och utplånade, egoistiskt armbågande över "nästans" lik och olycka är tankearter som i sin utveckling inte står i nivå med de tekniska tankearterna och kunnandet, utan tvärtom befinner sig ett stycke efter dessa, är bara ett självklart faktum enligt de här påbörjade analyserna av "det levande väsendets" tanke.

Överallt följer naturens skapelseprocesser en logisk ordningsföljd. Jordens skapelse skedde till exempel endast gradvis, från ett lägre utvecklade till ett allt fullkomligare tillstånd, till dess att den slutligen blev tjänlig som boplats för växter, djur och människor. Fostret i moderlivet utvecklar sig från en mikroskopisk cell till en fullkomlig organism för ett "levande väsen". Sommaren utvecklas gradvis ur våren, hösten ur sommaren etc. Av allt som är underkastat naturens stora skapelseprocess – vilken ju måste betraktas som den absolut fullkomligaste som existerar – finns det ingenting som framträder kaotiskt. Och ingen av de nämnda företeelserna utvecklar sig i omvänd ordning, så att jorden blir till en lysande dimma som försvinner i världsrymden och "det levande väsendets" organism blir till en mikroskopisk cell och sommaren utvecklas till vår i stället för höst. I naturens egen lag för rörelse eller skapelse utgör själva "det levande väsendets" "tanke" inget undantag. "Tanken" börjar också i ett tämligen primitivt tillstånd för att sedan utvecklas vidare och vidare till en hundraprocentig fullkomlighet, det vill säga till den absoluta "genialiteten".

St. 1097. Den verkliga sanningen är detsamma som genialitet. Osanning är detsamma som primitivitet

Vad är då "fullkomlighet" eller "genialitet"? "Fullkomlighet" eller "genialitet" är, som vi nu skall se, "tankens" fullständiga kontakt med tillvarons sex grundenergier, det vill säga: "livet". Är då inte alla "tankar" i kontakt med "livet"? Nej, en "tanke" är inte i fullkomlig kontakt med livet, om den inte är uttryck för ett kulminerande vetande om kretsloppets sex stadier och de genom dessa stadier kulmine-

rande två mentala polerna eller de företeelser vi kallar "ljus" och "mörker" eller betecknar som "det goda" respektive "det onda", "fullkomlighet" respektive "ofullkomlighet". Om "tanke" inte har kulminerat i dessa två poler eller stadier, har den inte passerat hela kretsloppet. Och då den inte passerat hela kretsloppet, har den inte präglats eller omformats till att uttrycka en jämvikt (harmoni) mellan detta kretslopps sex grundenergier och kan därför endast framträda som "ofullbordad", det vill säga "ofullkomlig". "Tankar" kan alltså vara "ofullbordade". En "tanke" som är "ofullbordad" har således inte passerat kretsloppet och kan därför bara representera en lokalitet eller en bestämd distans i detta. Men en bestämd distans i kretsloppet är detsamma som en bestämd distans i "utveckling" och därmed i "fullkomlighet". Att beteckna denna begränsade distans som kretsloppets helhet är att ge uttryck för "osanning". Och här har vi kommit fram till det mest påfallande, direkta kosmiska svaret på den stora och hittills i historien otillräckligt besvarade frågan: "Vad är sanning?" Då kretsloppets fulla distans är passagen genom de sex grundenergiernas domäner, och dessa sex domäner utgör själva "livets helhet" eller dess framträdande i hela sitt allomfattande strålflyde, är det är därför klart att absolut ingen "tanke" som representerar ett lokalt stadium av denna "helhet" kan representera annat än ett lokalt eller begränsat uttryck för denna "helhets" strålflyde, och att denna "helhet" ju uteslutande kan vara "den absoluta sanningen" och därmed den absoluta "fullkomligheten" eller "genialiteten".

Men eftersom vissa perspektivförhållanden i "det levande väsendets" förnimmelstruktur i viss utsträckning betingar att individen endast är i stånd att uppfatta denna lokalitet som "helheten", uppstår här i samma utsträckning principen "osanning" i individens medvetande. Denna "osanning" i individens tankeyttring består således inte bara av det som sedan gammalt betecknas som "lögn", utan är i själva verket identisk med allt som förekommer under begreppen "primitivitet", "ofullkomlighet" och "naivitet". Allt som hör till sådana begrepp som "det onda", "förföljelse", "förtal", "vrede", "hämnad", "indignation" eller kort sagt allt som är uttryck för "kärlekslöshet" eller "inhumanitet" kan omöjligt vara annat än begränsade eller bristfälliga uttryck för kretsloppets och därmed livets "helhet". Allt som hör

till sådana begrepp måste därför vara "falskt" och därmed "osant", om det framställs som identiskt med "helheten" eller kulminationen av livets högsta ideal. Här har vi således fått ett fullständigt och orubbligt fundament, utifrån vilket vi är i stånd att mäta eller analysera varje "tankes" fullkomlighetsgrad eller identitet med den absoluta "sanningen". Vi har sett att skalan för all "utveckling", och därför också för "tankens" utveckling, orubbligt sträcker sig från primitivitet och kulmination i brutalitet och våld eller inhumanitet till högintellektualitet och kulmination i sympati, kärlek eller humanitet. I samma mån som "tanken" utlöser sig i brutalitet, våld och inhumanitet, saknas verkningarna av kretsloppets högre grundenergi i dess utlösning. Och i samma mån som dessa verkningar saknas i utlösningen, avslöjar denna utlösning som ett faktum, att "tanken" i fråga ännu inte har passerat de högre grundenergiernas stadier i sitt kretslopp och därför i motsvarande mån endast kan vara "osanning", vilket alltså vill säga ett "ofullbordat" och därmed "ofullkomligt" uttryck för "livets helhet" eller "absoluta sanning".

St. 1098. Från förnimmelseområdets periferi till dess centrum genomlöper "upplevelsen" eller "tanken" hela sin utveckling från "aning" till "faktum"

Den verkliga eller "absoluta sanningen" måste följaktligen vara detsamma som en "tanke", som har passerat kretsloppets alla sex stadier. Och med denna vetskap återvänder vi nu till "perspektivprincipen". Enligt denna har varje förnimmelseområde en "periferi" och ett "centrum", och från det senare äger förnimmelsern eller "upplevelsen" av förnimmelseområdets detaljer rum. Vi känner nu mer än väl till hur förnimmelsern av detta områdes detaljer är fullkomligast och klarast i centrum, där den blir ett "realistiskt faktum", medan den i områdets yttersta periferi endast är "aning". Och vi har i verkligheten i dessa förnimmelserns två ytterpunkter själva spiralkretsloppets ytterpunkter. Från förnimmelseområdets periferi, där de enskilda detaljerna bara kan "anas", och till centrum, där de blir till "fakta" eller "absolut vetande", genomlöper "upplevelsen" eller "tankeskapelsen" som tidigare nämnts just den process som vi kallar "utveckling", och som ju är en passage genom kretsloppets sex stadier eller zoner. Väsandets förnim-

melseområde kan därför indelas i kretsloppets sex zoner eller riken.

TANKENS MAKT
av Martinus

5. Högintellektuellt tänkande

Att de jordiska människorna i någon grad lärt sig att tänka logiskt, dvs. i överensstämmelse med livslagarna, är bl.a. den moderna vetenskapen och tekniken uttryck för. Men att de former för tänkande som finns bakom de vetenskapliga och tekniska manifestationerna, ännu inte är tillräckligt mänskliga eller humana, kan hela världssituationen berätta för oss om. Världskrig och världskriser är resultatet. Miljoner jordmänniskors önsningar och begär är därför nu inriktade på kontrasten till detta krigs- och kristillstånd, på en fredens och nästankärlekens värld. De ska för den skull inte ge upp det intellektuella tänkandet, de ska tvärtom lära sig att föra upp det på ett högre plan. Med längtan efter fred och aktiv kärlek till sin nästa är de jordiska människorna på väg att komma på våglängd med riktigt mänskligt tänkande, som inte bara är intellektuellt, utan också etiskt och moraliskt, vilket vill säga att de håller på att komma i kontakt med själva det gudomliga tänkandet. Det är den form för tänkande som uppfyller hela lagen, det är högintellektualitet. I denna tankekombination spelar intuitionens energi en mycket stor roll. Intuitionen är den kraft genom vilken världen bärs fram till kunskap. Om så inte vore fallet, skulle mina kosmiska analyser och symboler aldrig ha blivit till. Själva "lösningarna" får man först, men man kan inte analysera dem, det har den fysiska hjärnan hos jordmänniskorna hittills inte varit avsedd för.

Kristus kom med de stora faciten eller lösningarna till den jordiska mänskligheten, och det var man i långa tider nöjd med utifrån dogmen att "Guds vägar är outrannsakliga", men nu går det inte längre. Inte så att Kristus kom med felaktiga facit, de är riktiga och fullkomliga, upplevda som de är genom hans intuition, utan därför att fler och fler jordiska människors intellekt nu utvecklats så mycket, att tro och aning på så många områden avlösts av kunskap och förståelse. Därför vill man nu också gärna veta något om de högsta tingen. Jag skulle aldrig ha kunnat skapa en fullkom-

lig matematisk världsbild, om jag inte hade haft lösningarna i förväg, men samtidigt är mina kosmiska analyser och symboler uttryck för hur man med hjälp av intellektuellt och etiskt tänkande kan komma fram till lösningen genom uträkningar.

7. Varför vi befinner oss i jordens organism

Det finns inget som helst i naturen och världen omkring oss som inte på ett eller annat sätt är uttryck för tanke. När man ser kosmiskt och lever med sitt vakna dagsmedvetande i den andliga världen, blir det klart att allt vad som omger oss är ett stort väsens olika tankeformer. Det är jordklotsväsendets vilja och tankeformer vi upplever. Tyngdkraften som gör att tingen och kropparna inte faller ut i universum utan inåt mot jorden, är uttryck för jordens viljekraft, som håller samman det hela. Samma princip gäller för vårt eget vidkommande. Om vi inte hade viljekraft, skulle våra mikroindivider kunna hoppa ut ur vår kropp. Det kan de inte, därför att vår koncentrerade viljekraft håller samman det universum som vår organism kosmiskt sett utgör. Att denna vilja att hålla samman vår organism är en automatfunktion, så att vi inte ständigt behöver koncentrera oss medvetet på det, är en annan sak. Det är också en önskan och ett begär hos oss, att vår kropp ska vara frisk, normal och naturlig, men i allmänhet går vi inte omkring och önskar det. Även detta har blivit till C-kunskap eller automatfunktion hos oss. Vi önskar det inte medvetet dagligen, men blir vi sjuka, önskar vi det starkt.

Universum är genomsyrat av former för vilja och tänkande, och det är dessa vilje- och tankeformer som gör att universum hålls samman i vintergatssystem, solsystem, klot, människo-, djur- och växtorganismer, och i mikrokosmos i organ, celler, molekyl- och atomsystem osv., vilket betyder att det alltsammans är levande väsen som bildar eller utgör universum och materier för varandra, vilket också betyder att de lever inne i varandras tankevärldar eller andliga världar. Alla levande väsen lever, rör sig och är till i den eviga Gudomens tankevärld, där de upplever kontrastprincipen i eviga spiralkretslopp och därigenom får sitt medvetande och sin tankevärld förnyade. De jordiska människorna befinner sig på ett sådant stadium i ett av dessa spiralkretslopp, där de håller på att bli

mätta av att skörda själviskhetens och egoismens verkningar, som de har sått genom årtusenden och därigenom satt i gång som orsaker. Därför har de "hamnat på", dvs. attraherats som mikroindivider till jordens organism, eftersom jordklotsväsendet är ett makroväsen vars tankeverksamhet och vilja är inställda på samma våglängd, längtan efter fred, harmoni och kärlek.

8. Samarbete med jordklotets vilja och Gudomens vilja

Jordklotsväsendet kommer i sin nuvarande inkarnation att få uppleva kosmiskt medvetande, vilket är liktydigt med att detta väsen hyser en koncentrerad längtan efter harmoni i sitt medvetande och sin organism. Det har satt in sin medvetna viljekraft på detta. Det innebär för jordklotsväsendets "hjärnceller", dvs. de jordiska människorna, att det verkligen kommer "fred på jorden bland människor till vilka han har behag", såsom utlovats i julevangeliet. Det betyder "det riktiga människorkets" utveckling på jorden. Men det är en organisk utveckling som, även om den endast tar kort tid i jordklotsväsendets tidsperspektiv, kommer att ta ca tretusen år i jordmänniskornas tidsperspektiv. Under denna tidrymd kommer människornas tankevärld att förvandlas från egoistiska, nedbrytande och negativa tankearter till positiva, kärleksfulla och logiska tankar, som ska förena den jordiska mänskligheten i samarbete mellan stater, så att de blir ett rike eller jordens förenade stater, vilket ju redan finns som önskan och längtan i tusentals människors tankevärld. Varenda människa samarbetar alltså med jordklotets vilja och Gudomens vilja, som naturligtvis finns bakom, när vi ställer in vår egen viljekraft och tankevärld på kärlek till nästan, humanitet och ett logiskt tänkesätt.

Något som inte är logiskt kan inte vara kärleksfullt eller nyttigt, och i samma grad som det inte är det, kommer det att bryta ner och fördärva. Det som är uppbyggt i överensstämmelse med det byggnadssätt som är det rådande i universum, är logiskt. När humanitet är uttryck för den högsta logik, är den uttryck för högintellektualitet, som är det samma som Gudomens tänkesätt. Gudomen tänker i kontakt med samma energier som vi, alltså i kontakt med de sex grundenergierna, men vi ska lära oss att blanda dem på gudomligt sätt, det är det jag kallar att bli en "kos-

misk kemist”. För närvarande blandar de flesta jordiska människor dessa energier på ett sådant sätt att resultatet blir det jag kallar djävulsmedvetande, vilket är detsamma som övergångsstadiet mellan djur och riktig människa. I djungeln kan det inte tjäna något till att befälla tigrar och lejon att inte överträda det femte budet, ty för dem är det en livsnödvändighet att döda för att leva. Men för den jordiska människan är det inte längre nödvändigt, och det är inte bara inte nödvändigt, utan efter hand som den jordiska människans längtan och önskan börjar koncen-

trera sig på en mer human värld, är det direkt nedbrytande för hennes organism och hennes medvetande att bära på och arbeta med dräpande och negativa tankearter, som kan bli bidragande orsaker till både psykiska och fysiska sjukdomar.

Från ett föredrag som Martinus höll torsdag 6 juli 1941. Hans Bønnelycke har tagit ett referat av föredraget efter stenogram, och referatet har bearbetats av Mogens Møller. Bearbetningen har godkänts av Martinus. Artikeln publicerades första gången i Kosmos nr 9/1975. Artikel-id: M2220. Översättning: Rolf Nordström.

Tisdag

Tankeklimat

Texter från Tredje testamentet:

LIVETS BOG, DEL 2

St. 443. *De levande väsendena måste lära att beskydda sig mot "tankeklimat" alldeles som de lärt att beskydda sig mot de fysiska klimaten*

De levande väsendenas tankevärld är sålunda fylld med en mängd olika tankeklimat, på samma sätt som deras fysiska värld är fylld med meteorologiska klimat. Och liksom dessa sistnämnda klimat inte alltid är gynnsamma för människan utan tvärtom i stor utsträckning är livsfarliga, på somliga ställen för kalla, på andra för varma, på somliga för fuktiga, på andra för torra, på vissa platser befordrande för febersjukdomar, på andra för cykloner, översvämningar och jordskalv, så att människan måste kämpa mot dem, så är inte heller tankeklimaten alltid till jagens omedelbara favör. Liksom människan har måst övervinna de livshotande företeelserna i de fysiska klimaten genom att bygga hus, genom att skapa värmeanläggningar, genom att klä sig, genom att skapa bevattningssystem, bygga dammar, gräva diken och dränera marken, genom att skapa tekniska kraftmaskiner, genom att skapa motgift mot tropiska sjukdomar och sjukdomar i allmänhet o.s.v., så att hon kunnat bebo hela jordklotet eller åtminstone färdas över det från pol till pol, så måste människan också ta upp kampen mot de livsfarliga tankeklimaten och lära sig övervinna dessa, om hon skall kunna uppnå en tillvaro som är höjd över djurets primitiva medvetenhetsnivå.

Att tankeklimaten i det obehärskade tillståndet verkligen är livsfarliga och att människorna ännu i utomordentligt stor utsträckning står helt ovetande inför detta faktum, detta framgår av det mentala kaos, vari jordmänniskornas livsföring i synnerhet i vår tid befinner sig.

Medan människorna redan är mycket väl

orienterade i fråga om de meteorologiska klimaten och förstår att skydda sig mot dem – vi ser t.ex. aldrig en polarexpeditions medlemmar klädda i tropikkläder eller en tropikexpeditions medlemmar utstyrda i pälsverk – så är de fruktansvärt desorienterade när det blir tal om de mentala klimaten. Här vägrar människorna stundom att ta kläder på kroppen och störtar sig spritt nakna ut i kolden och – fryser ihjäl, medan de vid andra tillfällen i "tropiskt klimat" klär sig i överrockar och pälsverk så att de döende stönar efter svalka. Detta vill säga, att jordmänniskan stundom fyller sitt medvetande med tanke-materier som är rena gifterna och som verkar dräpande, lemlästade eller underminerande på såväl hennes fysiska som hennes själsliga egenskaper och uppträdande. Att jordmänniskorna inte står i kontakt med de rätta mentala klimaten, därom vittnar även de många sinnessjukhus eller hospital som upprättas världen över. *Sinnesslöhet och sinnessjukdom beror i verkligheten på ett bruk av alltför stora mängder giftiga tankematerier, en alltför svag kontroll över dessa materiers tillträde till medvetandet och därigenom ett alltför svagt skydd mot dem.*

Alldeles som de fysiska klimaten på vissa ställen av jordklotet verkar direkt nedbrytande för den mänskliga tillvaron, om människorna inte tack vare sin erfarenhet och sitt förstånd kan motverka dem genom förhållningsregler eller skyddsanordningar, är också tankeklimaten på stora områden absolut nedbrytande eller ödeläggande för människornas naturliga framträdande, om de inte motverkas av skyddsanordningar. Detta har jordmänniskorna redan på ett tidigt stadium börjat få insikt om, vilket ju framgår av alla de mer eller mindre riktiga eller påstått riktiga motåtgärder som de sedan länge vidtagit och ständigt försöker vidareutveckla.

St. 444. Moral och vetenskap utgörande samma princip. Moral är en vägledning i övervinnelse av "tankeklimat" på samma sätt som vetenskap är en vägledning i övervinnelsen av de fysiska elementen eller klimaten

Dessa motåtgärder har alla utan undantag manifesterats under det gemensamma begreppet "moral". "Moral" är alltså en begynnande vägledning i att behärska tankeklimaten, på samma sätt som "vetenskapen" är en begynnande vägledning i att behärska de fysiska "klimaten". "Moral" utgör alltså principiellt detsamma för tankeskapandet som "vetenskap" utgör för det fysiska skapandet.

När nu vetenskap och moral i princip är detsamma, varför har då dessa två företeelser olika namn? – Jo, därför att dessa företeelser i sitt rent yttre framträdande är varandra högst olika, trots att de utgör en och samma princip. Därför blir de också felaktigt uppfattade som två varandra helt ovidkommande faktorer. Grunden till dessa företeelsers olikhet är enbart en utvecklingsfråga. Som nämnt är vetenskapen en vägledning till kunskapen om sanningen i fråga om de fysiska klimaten eller orsaken till de yttre företeelserna, medan moral är en vägledning till kunskapen om sanningen i fråga om "tankeklimaten", vilket vill säga de inre själsliga rörelserna eller viljebefordrande föreställningarna. Av dessa två företeelser, vetenskap och moral, är den sistnämnda den äldsta och mest fundamentala och – den evigt förblivande. Den är närvarande i det levande väsendet under alla tänkbara förhållanden eller tillstånd, likgiltigt om väsendet vet det eller ej.

St. 445. Degenererande "kosmiskt medvetande" och dess konsekvenser

Det ligger i det levande väsendets natur, redan som en första späd tankeskapande varelse, att uppfatta alla yttre företeelser eller upplevelser som "livsytringar", d.v.s. som levande väsens viljeuttryck eller manifestationer. Naturmänniskorna ser sålunda en "ande" eller "andar" bakom varje företeelse i naturen. De uppfattar stormen, kölden, värmen, det rinnande vattnet, mörkret, ljuset, stenar, klippor, berg, träd, blommor o.s.v. som uttryck för mystiska levande väsen. Detsamma gäller deras upplevelser av sorger, olyckor och lidanden, såväl som all deras lycka. Även här är det enligt deras uppfattning mystiska väsen som

är medbestämmande i deras onda eller goda öden.

Vi ser alltså, hur den primitiva människan, som ännu inte fått någon särskild analyseringsförmåga, rent "instinktmässigt", alltså automatiskt, uppfattar allt omkring sig som uttryck för liv eller medvetande. Men detta är ju i princip samma livsform som den det "kosmiskt medvetna" väsendet lever under. Skillnaden är endast, att den primitiva människan inte som det "kosmiskt medvetna" väsendet har intellektuell analyseringsförmåga, inte kan förklara de mystiska levande väsendena bakom de fysiska företeelserna, liksom hon på grund av bristande analyseringsförmåga inte heller kan fatta universums eller livets bärande grundlag. Hon måste, kort sagt, leva utslutande på sin "instinkt", d.v.s. på det från hennes upplevelse av föregående spirals intellektuella zon nedärvda "C-vetandet" eller vanefunktionen. Genom "salighetsriket" har ju väsendets längtan mot en primitiv zon gjort sig så starkt gällande, att det i den nya spiralens första zoner, "mineralriket", "växtriket" och "djurriket", är helt och hållet inställt på att uppnå en mättnad i upplevelsen av primitivitet eller i kulminationen av allt som hör in under begreppet disharmoni eller står i strid med tillvarons lag. Med detta som den allt behärskande inre drivfjädern hos väsendet blir dess kroppsskapelse helt präglad därav. Kropparna blir alltså till strålände redskap för primitivitet och överträdelse av tillvarons lag och når i detta hänseende sin kulmen hos rovdjuret.

I och med att individen lämnat "salighetsriket", har han ju inget som helst intresse för den höga intellektualitet som i "den gudomliga världen" i så hög grad gjorde honom mätt på harmoni och fullkomlighet, och det finns därför ingenting i hans åtrå efter den nya spiralen som kan hålla hans "kosmiska medvetande" vid liv. I hans första stadier eller zoner i denna nya spiral blir därför hans manifestationskroppar inte heller uppbyggda som redskap för "kosmiskt medvetande" – tvärtom är de i detta avseende alldeles odugliga redskap. Däremot blir de till alldeles ypperliga redskap för en dagsmedvetenhetsform, i vilken individerna efter hand realistiskt kan fatta endast fysiska upplevelser.

Med skapandet av denna dagsmedvetenhetsform har alltså det levande väsendet – på egen önskan – utslutit sig självt från tillvarons verkliga intellektualitet eller högsta

vetande och därmed från dess absolut högsta fullkomlighet och mest strålande harmoni.

Men "spiralvandringen" eller det som vi här på jorden kallar "utvecklingen" försiggår inte språngvis. Väsendena kan inte plötsligt med ett språng lämna "den gudomliga världens" harmoni och fullkomlighet, överge sin där tillägnade vana att bo i eller betjäna sig av spiralens fullkomligaste kroppar för att i stället betjäna sig av spiralens ofullkomligaste eller mest primitiva manifestationsredskap. Den höga intellektuella tillvaron har blivit ett fundamentalt vanemedvetande och kan därför endast övervinnas genom skapandet av ett nytt vanemedvetande. Och detta skapande kan blott ske genom en ny tillvänjning eller träning, vilket är detsamma som en ständig återupprepning av de manifestationsformer som kan utgöra de övningar, av vilka det önskade mästerskapet kan bli till. Själva "spiralvandringen" kan sålunda endast befordras i ett visst bestämt tempo. Detta kan visserligen, som vi senare skall få se, ibland forceras, liksom det ibland kan fördröjas något, men kan aldrig ske språngvis eller med plötsliga ryck. Vandringen har i det stora hela ett mycket jämnt harmoniskt förlopp.

De här nämnda omständigheterna blir alltså orsaken till att vi möter spiralens första levande väsen som börjat ta sig medvetet fysiska uttryck, som väsen, vilka inte har något annat kvar av sitt tidigare "kosmiska medvetande" än sitt "C-vetande", och detta endast i en ganska långt framskriden degenererande form. Att den är degenererande är ju självklart, eftersom det i individens medvetande, som förut nämnt, på grund av övermättnaden på det himmelska tillståndet inte finns något som helst begär efter att hålla den vid liv. Snarare är den där föremål för en fundamental fränstötning till förmån för det stora begär som individen i ifrågavarande del av spiralen har efter den rent primitiva fysiska tillvaron eller upplevelsen, varigenom denna livsform till sist med nödvändighet måste få ett allt dominerande övertag över individens framträdande.

St. 446. "Kosmiskt medvetande" hos naturmänniskan och hos den högintellektuella jordmänniskan. "Instinkten"

Skillnaden mellan den primitiva naturmänniskan och den på jorden levande kosmiskt medvetna människan är alltså inte en artskillnad

utan blott en gradskillnad. Dessa väsen har båda – "kosmiskt medvetande". Men medan det för sistnämnda väsen gäller, att dess "kosmiska medvetande" är i sina begynnelsestadier på "uppgång", och därigenom blir till fysiskt dagsmedvetande, så, gäller för det förstnämnda väsendet, att dess "kosmiska medvetande" är i sina sista stadier på "nedgång" och har, som redan antytt, för länge sedan lämnat väsendets dagsmedvetande och endast lämnat kvar några svaga tendenser i form av omedvetna vanefunktioner eller "C-vetande". Det är dessa sista rester av ett forntida "kosmiskt medvetande" som i vårt dagliga liv går under benämningen "instinkt".

De levande väsendenas instinkt är sålunda endast ruinerna av deras tidigare "kosmiska medvetande". Och det som vi här i "Livets Bog" benämner "instinktenergin" och betecknar som den första bärande grundenergin i spiralen, är reaktionen av dessa medvetenhetsruiners möte med de yttre energier eller företeelser som utgör ingången till den materiella fysiska världen.

St. 447. Det "kosmiska medvetandet" och skönheten i spiralens första zoner

Så överväldigande gudomligt och fundamentalt är detta himmelska medvetande, att det även i döden, genom sina lik eller ruiner, kan befordra en hel tillvarozon och även bli till en uppenbarelse av överjordisk strålgång eller en hänförande gudomlig makt. Det är alltså himmelska väsens döende "kosmiska medvetande" som ligger till grund för skönheten i spiralens första zoner. Den uppenbarar sig i kristalliseringsformskapelser. De underbart vackra frostblommorna på våra fönsterrutor en kall vinternatt eller glasklarheten och färgskönheten hos ädelstenarna liksom hela vegetationens överväldigande färgrika blomsterprakt grundar sig på det bortdöende "kosmiska medvetandets" automatfunktioner hos de bakom dessa företeelser existerande jagen. Dessa funktioner är de himmelska väsendenas överlevor från en tidigare spirals ljuskulmination.

Tack vare "kosmiskt medvetande" blir spiralens mörkaste zoner således aldrig helt utan himmelskt ljus. Till och med i krigets och lidandenas hemortszon är detta ljus (såsom framhållits i "Livets Bog", stycket 183) genom blomsterprakten en inspirationskälla för konstnärer, författare och vetenskapsmän. Det

är livets eller naturens eget ömhetsbevis mot friska och sjuka, mot lyckliga och olyckliga.

Ja, det "kosmiska medvetandet" är den fundamentala bärkraften i universum. Det är livsupplevelsens kulmination. Det är Gudomens eget medvetande.

St. 448. Väsändenas längtan emot primitivitet ställer det "kosmiska medvetandet" i skuggan.

Djurets medvetande i renkultur

Allt som finns i väsendenas medvetande under beteckningen "instinkt" är alltså i verkligheten en sista rest av det "kosmiska medvetande" som hör hemma i den föregående spiralens sista zoner. Med väsendets utgång ur "salighetsriket" har denna medvetenhetsform lämnat väsendets dagsmedvetande. Då dessa väsen är mycket starkt upptagna av den extasenergi som de i "salighetsriket" utvecklar genom sin koncentration på och starka längtan till primitivitet, blir det "kosmiska medvetandet" här helt ställt i skuggan. Och det finns därför hos väsendena på detta stadium inga moment som är så starka att de kan fasthålla denna medvetenhetsform i de begynnande nya organismerna i den nya spiralens begynnande zoner. Endast det som har blivit till fundamentalt "C-vetande" eller automatfunktion överlever denna väsendenas marsch genom spiralens första zoner och upplever liksom en liten renässans i väsendenas medvetande i de stadier, där dessa nått så långt i utvecklingen att de börjar ta mänsklig gestalt eller med andra ord de stadier, i vilka de börjar upptäcka sig själva som åtskilda från omgivningen. Med denna upptäckt börjar jaget uppfatta sig självt som ett levande väsen. Före denna upptäckt hade det i själva verket ingen aning om sin egen existens. Det är denna medvetenhetsform, då kännedomen om det egna väsendet ännu inte finns, som utgör "djurets" medvetande i renkultur.

St. 449. Djuret har sitt medvetande riktat endast mot den yttre världen och känner därför inte sig självt. Med upptäckten av sitt eget "själv" blir det till jordmänniska

Det vanliga djuret har alltså ingen kännedom om sitt eget väsen. Det upplever blott den yttre världen. Det ser endast sådant som rör dess självbevarelsedrift. Det är endast koncentrerat på födan, maken och avkomman. Men dessa företeelser är alla något som finns utanför väsendet. Och endast det som sålunda

finns utanför det självt, har väsendet förmåga att skaffa sig kännedom om eller upptäcka existensen av.

Djuret kan naturligtvis känna smärta, hunger och törst, men inte ens dessa företeelser kan väcka till liv någon tanke om dess identitet som "jag" respektive "det". En sådan förnimmelse kan "djuret" i renkultur aldrig uppleva. Först när det genom en längre utvecklingsperiod börjar få mänskliga tendenser, vinner den här nödvändiga reflexionsförmågan långsamt insteg i dess medvetande. Men då är det inte längre ett "djur" i renkultur, då är det en begynnande "jordmänniska".

Sådana begynnande "jordmänniskor" är för länge sedan utdöda här på jorden. Mellan den nu levande mest primitiva människorsen och den mest framskridna djurarten saknas ju åtskilliga länkar eller led. Vi skall senare i "Livets Bog" återkomma till frågan, varför dessa mellanled saknas här på jorden.

Att "djuret" således inte har upptäckt sig självt och därför endast förnimmer andra tings existens beror uteslutande på den omständigheten, att det huvudsakligen möter faror och besvärligheter från dessa andra ting. "Djuret" har därför hela tiden måst koncentrera hela sin begynnande intelligens och reflexionsförmåga på den yttre världen. Här lurade alltid faror som man måste ta ställning till. Från djuret självt, dess egen identitet eller inre "själv", kom aldrig någon fara. Hela dess medvetande och organismskapelse var automatfunktion, "C-vetande" från en tidigare spirals intellektuella sfär. Alla dess individuella behov, såsom att äta och dricka, att fortplanta sig eller skapa de företeelser som säkrade artens bestånd, organismens olika funktioner, utrustning eller anpassning till klimat och övriga livsbetingelser etc. var företeelser som automatiskt växte fram som resultat av en för länge sedan försvunnen forntida dagsmedveten hjärnfunktion, ett "C-vetande" som helt och hållet garanterade eller möjliggjorde dessa realiteters manifestation utan någon nuvarande intellektuell spekulation eller tankeverksamhet. Dessa företeelser manifesteras helt utanför väsendets nuvarande dagsmedvetande. Då hela dess längtan och alla dess begär i verkligheten alltså länge varit inkarnerade i självständiga organ, uppbars eller upprätthölls dessa begär inte mera genom medvetet tänkande. De existerade i djurets organism som livsbetingelser som måste uppfyllas.

Djuret hade därför ingen anledning till några som helst reflexioner över sitt eget väsens natur, sina lustar och sin längtan. Allt detta var automatfunktion eller "C-vetande". Däremot uppstod det efter hand mer och mer anledning till tankeverksamhet när dess omedvetna, medfödda natur kolliderade med den yttre världen. Här fanns hela tiden ett motstånd att övervinna. *Och detta motstånd blev sålunda det utlösande momentet för tillkomsten av intelligens och senare intellektualitet hos väsendet i den nya spiralen.* Den yttre världen blev alltså det levande väsendets första upptäckt i denna spiral. Väsendets upptäckt av sig självt, sin egen identitet och natur, var tankeföreteelser som först långt senare kom in i dess medvetande. Tigern som jagar sitt byte, och bytet som blir jagat av tigern, har absolut ingen aning om sig själva. Hela deras medvetande är upptaget av yttre företeelser. Tigern är en yttre företeelse för bytet, och bytet är en yttre företeelse för tigern. *Fundamentet för dessa väsens möte eller förbindelse med varandra bygger alltså på orsaker som har sin rot i de medfödda automatfunktionerna och ligger utanför deras nuvarande dagsmedvetande.* Något som däremot i allra högsta grad kommer att ligga inom samma väsens dagsmedvetande eller viljebefordrande tankesfär, är hur detta möte skall förlöpa. Här blir spekulation delvis nödvändig för båda parter. Bytet måste utveckla sina tankar och egenskaper i syfte att undgå eller övervinna sin förföljare, och tigern utvecklar sin medvetna tankemanifestation för att uppnå största möjliga angreppsförmåga eller förföljelseskicklighet. *Men ingen av dessa företeelser stimulerar eller nödvändiggör hos dessa väsen någon form av spekulation eller tänkande över dem själva eller deras "jag".* Ännu är ingen livsfara förknippad med ovetenskapen om det egna jaget, medan det är utomordentligt livsfarligt för väsendena på ifrågasvarande stadier att inte känna till andra väsen eller de yttre företeelserna. Detta är grunden till att väsendena på ett visst utvecklingsstadium i spiralen framträder som varelser, vilka har förnimmandet eller medvetandet endast riktat utåt mot den yttre världen, medan de ännu är helt ur stånd att rikta blicken inåt mot sin egen inre värld. Det är detta stadium eller avsnitt av spiralen som utgör "djurriket" och som den jordiska människan ännu tillhör.

St. 450. Den mentala skillnaden mellan den jordiska människan och djuret

Men den jordiska människan är, som nämnt, inte ett "djur" i renkultur. Hon har nämligen till en viss grad börjat upptäcka sig själv. Det är denna upptäckt som hon själv betecknar med uttrycket "jag". Detta begrepp är det första uttrycket för väsendets vetskap om sig självt såsom något åtskilt från den yttre världen. I detta begrepps kölvatten kommer så alla de andra uttrycken för väsendets självständighet eller upptäckten av dess eget väsen. Det säger: "min organism", "mitt huvud", "mina händer", "mina ögon", "mitt hjärta", "mina lungor" o.s.v. Det har alltså efter hand fått kännedom om sin egen väsensnatur. Denna kännedom eller kunskap är redan så gammal hos alla jordmänniskor, att den till en viss grad blivit "C-vetande" eller automatfunktion. *Men denna kunskaps horisont är ännu inte särskilt stor. Den omfattar i realiteten bara själva den fysiska organismen. De bakom denna existerande, osynliga eller s.k. "immateriella" företeelserna ligger ännu helt utanför den vanliga jordmänniskans medvetna horisont, på samma sätt som begreppet "jag" eller väsendets självvetskap ligger utanför horisonten hos de väsen som vi vanligen kallar "djur". Och det är just denna brist på högre vetande eller självvetskap och de därav följande ännu levande tendenserna i väsendena som identifierar dem såsom tillhörande djurriket.*

Mellan jordmänniskan och det som vanligt "djur" uppfattade väsendet föreligger alltså den skillnaden, att det förstnämnda väsendet har "jagmedvetande", medan det sistnämnda totalt saknar sådant.

Jordmänniskan är sålunda ett väsen, hos vilket "jagmedvetandet" är i sitt första späda vardande. Hennes vetskap om sig själv sträcker sig endast till hennes fysiska organism. Men att denna är någonting skapat, som hon själv är upphov till, och att hon själv därför måste ha existerat före denna skapelse och sålunda också kan existera i tiden efter organismens upphörande eller undergång, detta är något som hon ännu inte kan göra sig medveten i. Det odödliga "något" eller "jaget" i organismen, vilket utgör väsendets verkliga "själv", är ännu inte något självupplevt för henne.

Jordmänniskan har alltså ett plus framför det vanliga djuret, nämligen att hon upptäckt, icke blott den yttre världen, utan även sin orga-

nism, under det att djuret endast upptäckt den utanför dess organism existerande yttre världen.

Det kosmiska medvetandets kretslopp

Texter från Tredje testamentet:

LIVETS BOG, DEL 2

St. 451. Det döende "kosmiska medvetandet" upplever en renässans i form av den religiösa instinkten hos den jordiska människan

Det är i och med denna upptäckt och i kraft av samma organisms mer framskridna utveckling och den därmed förknippade begynnande utvecklingen av "jagmedvetandet" eller de själsliga egenskaperna, som det i väsendet döende "kosmiska medvetandet" på nytt flammar upp i ett slags sista krampryckning.

För det avtagande "kosmiska medvetandet" finns det något större utvecklingsmöjligheter i detta begynnande späda "jagmedvetande" än i det primitiva allmänna djurmedvetandet. Och detta "kosmiska medvetande" upplever alltså här, i "instinktens" form, en renässans.

Att "instinkten" utgör det medfödda "kosmiska medvetandet" från den föregående spiralens intellektuella zoner visar sig också därigenom att väsendet, som tidigare nämnt, i förhållande till den yttre världen och de därmed förknippade detaljerna eller företeelserna i princip har samma inställning som det längre fram i spiralen framträdande "kosmiskt medvetna" väsendet. Det ser alla dessa detaljer och företeelser som "livsyttningar". Denna inställning sker helt automatiskt och visar sig därigenom vara ett "C-vetande", vilket återigen endast kan existera som resultat av ett tidigare, dagsmedvetet tänkande.

Detta forntida "kosmiska medvetande" i form av "instinkt" gör sig gällande genom den långa raden av utdöda naturmänniskoraser och ända upp till de nu levande primitiva jordmänniskorna, ja, ända fram till och djupt in i de s.k. civiliserade folkslagen. Allt som hör in under begreppet religiositet får sålunda kraft från detta tillstånd i ifrågavarande väsens medvetande. Alla trosformer och härpå base-

rade sekter och samfund vilar också uteslutande på ett fundament av detta forntida men nu omedvetna "kosmiska medvetande". Och det är detta omedvetna tillstånd som är orsaken till att de religiösa och andliga företeelserna endast kan bli en trossak. Denna trossak är alltså riktig i princip, så länge den låter väsendena se alla detaljer eller kort sagt alla rörelser i tillvaron som "livsyttningar" eller se naturkrafterna som uttryck för mäktiga överfysiska väsen, såsom "gudar", eller en "gudom", en "försyn". Så länge väsendet ännu fast "tror" på sådana väsens existens står det alltså under inflytande av sitt tidigare "kosmiska medvetande", ja, är principiellt analogt med väsendet på andra sidan "den stora födelsen", blott med den skillnaden att detta är "dagsmedvetet" i de högre företeelserna, medan det förstnämnda endast är "troende".

St. 452. Det "kosmiska medvetandet" når sitt latent stadium hos jordmänniskan.

Materialism och krig som konsekvensen härav

Men då det forntida "kosmiska medvetandet" är döende, d.v.s. är i avtagande och har sin latent zon inom de utvecklingsstadier där jordmänniskorna befinner sig, är det givet att den på detta medvetande baserade uppfattningen av tingen som "livsyttningar" samtidigt härmed också måste vara i avtagande. Och detta är ju vad vi själva kan bevittna. Vi ser, hur väsendena alltmer förlorar sin tro på gudar och på en försyn, blir materialister och kommer ända därefter att de rent av förnekar tillvaron av liv utanför sin egen och djurens väsensart. Växter och mineraler, alla naturkrafter, hela den väldiga skapelse som försiggår i och runt omkring dem, fränkänner de varje form av levande upphov, trots att denna skapelse visar sig vara så i allra högsta grad planmässig och därigenom utgör en ovedersäglich bevisföring för intellektuellt kunnande.

Men allt detta är en sluten bok för väsen som mist förmågan att tro och ännu ej har de intellektuella egenskaper som behövs för att göra dessa ting till vetande.

Men detta mentala mörkertillstånd är ju ett oundvikligt led i själva spiralkretsloppets fullkomlighet, ja, är ingenting mindre än den totala uppfyllelsen av väsendenas ofrånkomligt närda önskan under deras totala mättnad på harmoni och vetande i "den gudomliga världen". Det är i riktning mot denna mörkerupplevelse som väsendenas alla längtans- eller begärkrafter varit mobiliserade. Det är denna upplevelse som är det stora ljuset för alla väsen som blivit till överflöd mätta på "den gudomliga världens" atmosfär. Detta framträder också med orubblig beviskraft genom alla de s.k. "hedniska" religionerna. Vägen till Valhall eller de hedniska "himmelrikerna" följer inte mottot "att vända högra kinden till, när man blir slagen på den vänstra". Tvärtom gäller det här att flitigt dra sitt svärd ur skidan och i största möjliga utsträckning mörda och dräpa allt som står i vägen för ens önskningsars och längtans mål. *Det är helt naturligt, att det "kosmiska medvetandet" måste dö eller att det högre vetandet om att "alla som tar till svärd skall förgöras genom svärd" måste utplånas ur medvetandet, för att sådana tendenser skall kunna bli auktoriserade ideal och de härmed förknippade primitiva begären och önskningsarna skall kunna nå kulmination och uppfyllelse. Och det är kulminationen av denna mörka begärzon som ger sig till känna i alla krig eller på alla krigsskådeplatser, privata såväl som offentliga.*

St. 453. Krig utgör forntida religioners efterlämnade vanemedvetande och har ingenting med kristendom att göra

Här menar säkert någon läsare, att krigssituationer i regel inte är någonting som man önskar sig utan som uppstår som en oundviklig nödvändighet t.ex. när man måste skydda sig mot förtryck eller slå tillbaka angrepp eller överfall eller försvara sina rättigheter o.s.v. Och det är ju riktigt, att mänskligheten i själva verket är så långt framskriden i utveckling, att krig inte längre är ett så lysande ideal som i svunna tider och i realiteten inte önskas av dess upphov utan snarare betraktas som en påtvungen nödvändighet. *Men denna sida av saken är ju blott vad som är synligt i nuet eller i krigets utlösningssögonblick. Varje krigs verk-*

liga orsak ligger absolut inte i nuet; den ligger för de nu levande jordmänniskornas vidkommande årtusenden tillbaka i tiden. De krig som förklaras eller förberedes i dag, har inte sin verkliga och djupaste rot i de orsaker som de i dag säges vara baserade på. Dessa är i realiteten endast yttre fysiska utlösande moment. Och dessa moment åter är i verkligheten vibrerande reaktionsvågor från en länge sedan försvunnen tidsperiod med helt andra dagsmedvetna ideal och auktoriserade moralföreskrifter än de som man i dag söker öva in som vägen till fullkomlighet.

Att det verkligen är på detta sätt har gång på gång obestriddligen bevisats i och med att många krigförande makter haft en auktoriserad moral som utgjort den diametrala motsatsen till krig. Detta gäller i synnerhet de makter som kallar sig "kristna", hos vilka den auktoriserade, obligatoriska moral- eller religionsundervisningen i skolorna innehåller sådana fundamentala föreskrifter som: "Stick ditt svärd i skidan, ty den som tar till svärd skall förgöras genom svärd" – "Vänd den högra kinden till, när du blir slagen på den vänstra" – "Hämmens icke eder själva, mina älskade ... Jag skall vedergälla det, säger Herren" – "Älska din nästa som dig själv" o.s.v. Och genom tusentals auktoriserade präster har sådana ord lärts ut i dessa makters statskyrkor eller religiösa institutioner.

Då kristendomen utan dessa ideal inte på något vis kan vara "kristendom", är alltså krig någonting som under inga omständigheter kan höra in under begreppet "kristendom". Att krig icke desto mindre kan förekomma som ett öde som är en "moralisk" nödvändighet, detta bevisar endast, att denna "moral" och detta öde inte har något med "kristendom" att göra.

Varifrån härrör då denna moral och detta öde? – Svaret är enkelt. De kan endast härröra från en tidsperiod som var före kristendomen. Detta stämmer helt överens med verkliga fakta. Moral och öde före kristendomens tid var ju helt baserade på krig. Blott de som utmärkte sig i striden var hjältar, var kvalificerade för den tidens himmelrike. Ja, kriget var denna tidsperiods enda åtråvärda levnadsart. Krig var det enda som öppnade porten till "Valhall" och gav tillträde till gudarnas ynnest. Dessutom var denna levnadsart den naturligaste fortsättningen på djurens, och djuren var ju jordmänniskornas ursprung.

St. 454. Väsendenas humana och brutala tendensers åldersskillnad och dennas inflytande i deras dagliga liv

Men då den nuvarande jordmänniskan sålunda genom sin tidigare miljonåriga tillvaro, innefattande hennes passage genom de köttätande växternas tillstånd, genom det allmänna djuriska tillståndet i oceanerna och på kontinenterna, och nu slutligen genom hennes begynnande mänskliga tillvaro, ständigt haft kriget till absolut oundviklig livsbetingelse och därmed till allra högsta moral, är det givet, att denna levnadsarts miljonåriga långa prägling av individens tanke- och själsliv och organism har satt djupa spår som inte kan avlägsnas på ett ögonblick, inte ens med den bibliska bergspredikan, vars sköna ord är det största och sannaste och därmed det mest betydelsefulla som överhuvud taget kan sägas i denna världen. Och följden måste då med nödvändighet bli det faktiska förhållande som jordmänniskorna redan i många inkarnationer levt på, nämligen att de utgör väsen, hos vilka den mångmiljonåriga krigiska levnadsarten är ett dominerande vanemedvetande, hämmat endast av några enstaka, ännu späda eller nyfödda egenskaper som siktar mot skapandet av en diametralt motsatt levnadsart, vilket vill säga humanitetens eller kärlekens levnadsart.

Med tanke på det utvecklingspanorama som vi här kan överblicka, går det inte att bortförklara, att denna levnadsart är nyfödd. Vad betyder det, att människan kan leda de första svaga profetiorna eller bebådelsorna om de första elementära formerna av denna humana levnadsarts begynnelse några årtusenden tillbaka i detta panorama, när krigs-, dråp- eller maktmentaliteten i väsendenas universella stamtavla kan ledas tillbaka ända till deras framträdande som köttätande växter. Det humana tankeklimatet, antingen det visar sig som buddhism, kristendom eller någon annan form av human religiositet, är ännu blott att betrakta som en liten nyfödd stjärna på detta tidspanoramas omätliga himmel. Med andra ord: krigsmoralen eller krigskrafterna i jordmänniskan representerar i jordisk existens årmiljoner, medan fredsmoralen eller humaniteten i samma existens endast representerar årtusenden. Intet under då, att kriget ännu med så överväldigande majoritet kan rasa över världen och att människornas humana tendenser eller sympatiska anlag

ännu är så famlande och svaga, att de i varje krigssituation helt blir satta ur spel av det enormt överlägsna miljonåriga krigiska vanemedvetandet, som i den givna situationen ögonblickligt och automatiskt träder i funktion. Det är blott i enstaka fall som ett väsen liksom Kristus vågar bruka de sympatiska anlagen i försvarets tjänst och vända den högra kinden till när det blir slaget på den vänstra. I allmänhet är de miljonåriga djuriska krafterna i individen så dominerande överlägsna och rutinmässiga i förhållande till de långt yngre humana tendenserna, att jaget faktiskt inte har något val. Jaget har alltså två försvarsvapen. Det ena utgöres av de rutinmässiga dråp- eller ödeläggelsekrafterna, det andra av de i detta panorama svaga, nyfödda eller begynnande humana och intellektuella tendenserna. Men då dessa tendenser endast representerar några få årtusenden, utgör de, i ett omätligt stort område inom jordmänsklighetens mentalitet, ännu blott "A-vetande", under det att krigs- eller dråptendenserna med sin uråldriga tradition för länge sedan blivit "C-vetande" överallt i samma mänsklighets mentalitet. Detta betyder, att de krigiska tendenserna i verkligheten ännu utgör väsendenas naturliga, medfödda eller från forntiden nedärvda anlag, som automatiskt träder i funktion när de nödvändiga utlösningmomenten är för handen, helt oberoende av om väsendena vill det eller ej.

Dessa medfödda krigskrafter kommer i renkultur till utlösning i de anfall vi kallar "raseri" eller "hetsighet". Sådana anfall är uttryck för den djuriska mentaliteten i sin kulmination. De är därför att betrakta som en dygd i de stadier av utvecklingen, där de utgör en livsbetingelse, bl. a. för de väsen vi benämner "rovdjur". De utgör en automatisk mobilisering av alla dråp- eller ödeläggelseetalangerna i väsendet till hjälp i dess kamp för att övervinna den motståndare eller det byte som det är en livsbetingelse att besegra. Ju större förmåga väsendet har till mobiliseringen av dessa på ifrågavarande stadium livsbetingande krafter, desto motsvarande större förmåga har det att hävda sig i denna zon. Och ett sådant anfall kan därför som nämnt endast vara en dygd här.

St. 455. Medlidandets tillkomst och natur grundar sig på erinringar från gångna tider

Men väsendena kan inte alltid vara segerher-

rar. De måste också genomleva en lång rad stadier i nederlag, förföljelse och förtryck av de slag som deras segerherretillvaro har kostat andra väsen. Dessa lidandetillstånd, som ständigt blir följderna av en tillvaroform, vari makten och icke rätten utgör den automatiserade livsmoralen, måste med nödvändighet utveckla väsendenas mentalitet. I denna permanent farofyllda tillvaro har instinkten inte varit nog. Väsendets förnimmelse- och tankeförmåga har blivit utomordentligt skärpt, och det otal lidanden det genomgått har satt sina spår i dess medvetande i form av en ny förmåga. Denna förmåga är "medlidandekänslan" eller den första begynnande späda grunden för all utveckling av humana tendenser i väsendet. Medlidande är i verkligheten ingenting mindre än ett omedvetet återkallande i minnet av upplevda lidanden. Det skiljer sig från den vanliga formen av minnesupplevelse genom att plats- och tidsangivelsen saknas. Endast själva smärte- eller lidandefältet i erinringen kan i detta fall genom minnesupplevelsen övergå i dagsmedvetandet. Denna erinring förnimmes därför inte av individen som ett minne utan i stället som ett slags fantasibild.

Vid en vanlig fullständig minnesupplevelse finns både tid och plats för upplevelsen av den erinrade händelsen med i jagets dagsmedvetande. Och jaget "kommer ihåg" denna händelse som en passerad självupplevelse. Detta är inte fallet med minnen från tidigare inkarnationer. Här har både plats- och tidsangivelsen, ja, även den erinrade händelsens anknytning till jaget som dess egen personliga upplevelse, lämnat dagsmedvetandet. Endast bilden av själva smärtan eller lidandedetaljerna finns kvar i jagets medvetande i den nya inkarnationen och har här blivit till "C-vetande" och framkallas automatiskt var gång individen bevittnar händelser som är besläktade med lidandebilden i den från gångna tider nedärvda omedvetna erinringen.

Men eftersom denna erinring alltså är omedveten, i det att jaget inte kommer ihåg den som sin egen personliga upplevelse och inte kommer ihåg tid eller plats för dess tillkomst, förnimmes den av sitt upphov inte alls som en erinring. Dess lidandedetaljer, som är det enda som övergår i det nya dagsmedvetandet, uppleves därför av väsendet endast som "fantasibilder". Dessa framkallas som nämnt automatiskt, när väsendet bevittnar ett annat väsens olycka eller lidande. En konfrontation uppstår

då mellan väsendets "fantasibild" och den händelse som drabbar det andra väsendet som en olycka eller ett lidandetillstånd. Med hjälp av denna automatiska konfrontation mellan händelsen utanför och väsendets "fantasibild", vilken ju är en – omedvetet skapad – uppbyggnad av mobiliserade minnesbilder från väsendets egen självupplevelse, får det förmågan att bedöma händelsen utanför. Hur riktigt detta bedömande blir, beror på hur pass nära besläktad den uppbyggda "fantasibilden" är med den yttre händelsen. Huruvida det finns någon släktskap beror återigen på om väsendet överhuvud taget har upplevt en liknande händelse eller situation som den nu aktuella. Har väsendet inte det, då har det heller ingen förmåga att bedöma den eller förstå den. Ja, i lyckligaste fall äger då kanske en tillströmning av de omedvetna minnesbilderna rum till den automatiska mobiliseringen, men eftersom ingen av dessa är besläktad med den yttre händelsens detaljer, kan väsendet inte reagera känslomässigt inför dessa, de må vara aldrig så smärtsamma och ägnade att skapa medlidande. Väsendet förblir helt kallsinnigt inför dem.

Men är den yttre händelsen hos nästan av en sådan natur, att åskådaren har många besläktade detaljer i sitt omedvetna minnesmaterial, kommer den automatiska mobiliseringen ju att göra "fantasibilden" i motsvarande grad mer korrekt, och dess upphov förnimmer då i samma mån sin nästas lidande, kan göra detta helt begripligt för sig och kommer, såvida inte några starkt hämmande krafter griper in, att reagera till förmån för sin nästas befrielse från lidandet. Och det är denna reaktion vi kallar "medlidande".

St. 456. När jordmänniskans medlidande inte är lika framträdande på alla lidandesfält

Då medlidandeförmågan alltså i realiteten baserar sig på minnesbilder från forntida upplevelser, är det klart att den inte kan vara fullkomlig i den första etappen av sin skapelse. Ett väsen, hos vilket denna förmåga börjar utvecklas, alltså den jordiska människan, har därför också en föga enhetlig medlidandeförmåga. Det kan på vissa lidandefält känna ett nästan helt dominerande medlidande, medan det på andra fält kan lägga i dagen en barbarisk eller djurisk känslolöshet och mental kyla. Och detta är ju helt självklart. De första fälten företräder just situationer, till

vilka väsendet har ett överflöd av motsvarande upplevelser bakom sig och sålunda äger ett motsvarande minnesmaterial för uppbyggnad av den nödvändiga "fantasibild" som utgör grunden för medlidandereaktionen, medan de sistnämnda fälten innehåller situationer, till vilka väsendet inte har motsvarande tidigare upplevelser bakom sig och sålunda inte heller har något minnesmaterial som kunde ligga till grund för en medlidandereaktion. Och då måste en sådan nödvändigtvis utebli.

St. 457. När medlidandeförmågan blir till allkärlek, inträder det "kosmiska medvetandet" åter i dagsmedvetandet och väsendet blir "ett med Fadern"

Men på de fält, där väsendet inte kan skapa sig korrekta "fantasibilder", där kan det inte heller komma i kontakt med verkligheten. Där har det inte tillräckligt med bakomliggande upplevelser, vilket vill säga erfarenheter. Och där det inte har tillräckligt med erfarenheter är det minst vetande och kommer därigenom ovillkorligen att i största utsträckning fela, d.v.s. utlösa handlingar som står i strid med naturens eller tillvarons lagar. Detta skapar oundvikligt en motsvarande disharmoni, d.v.s. sorg och smärta, i väsendets liv eller tillvaro. Men en sådan tillvaroform ger ju väsendet just de erfarenheter som fattas, varigenom det får det nödvändiga minnesmaterialet för uppbyggnaden av medlidandeförmågan och således blir garderat mot upprepning av misstaget. Därigenom blir medlidandeförmågan mer och mer fullkomlig. Och väsendet kommer till slut att kunna känna medlidande på alla livets fält. Och på detta stadium har medlidandeförmågan blivit identisk med universums evigt ledande och styrande kraft, varigenom dess upphov känner sig som "ett med Fadern". Denna kraft är nämligen identisk med det vi kallar "kärlek". Och i och med att detta tankeklimat är permanent närvarande i individens väsen, ingår det "kosmiska medvetandet" åter i dess dagsmedvetande, och individen fortsätter sin spiralpassage in genom de intellektuella världarna.

St. 458. Varför de mörka anlagen manifesteras lättare än de ljusa anlagen eller humaniteten. Är väsendet inte sig självt, när det befinner sig i hetsighets- eller raserianfall? Det är denna höga idealtillvaro som är världsåterlösningens eller de humana religionernas

stora framtidsmål. Men som vi redan påpekat är dessa humana krafter eller sympatiska anlag hos den vanliga jordmänniskan ännu blott i sin späda begynnelse, medan de brutala dråp- eller ödeläggelsekrafterna däremot är uråldrigt vanemedvetande hos detta väsen. De humana eller sympatiska krafterna i väsendet är därför ännu närmast blott "A-vetande", d.v.s. teoretiskt eller dagsmedvetet vetande, som i praktisk handling ännu baserar sig på rent dagsmedveten viljeutveckling. De har ännu inte i nämnvärd utsträckning blivit till självständig vane-funktion eller "C-vetande", som i givna situationer utlöser sig automatiskt, som fallet är med de mörka anlagen, raseriet eller hetsigheten. De ljusa krafterna måste därför ännu i stor utsträckning existera som hjärnfunktion eller rent dagsmedveten viljefunktion och är alltså, som naturliga anlag betraktade, ännu mycket ofärdiga. Det blir därför hos väsendet en väsentlig olikhet mellan impulserna till att utveckla de djuriska eller mörka krafterna och impulserna till att utveckla de verkligt humana eller mänskliga tendenserna eller sympatiska anlagen. I det första fallet utlöser sig krafterna i de givna situationerna automatiskt och orsakar i värsta fall, t.ex. vid hetsighet eller raserianfall, en fullständig förlamning av de intellektuella eller humana krafterna i väsendet. Vore det inte på detta vis, skulle det inte finnas något i världen som heter "ånger" och "förtrytelse". Varje människa ångrar i regel sin under hetsighet manifesterade, obehärskade handling och de därav frambragta verkningarna. Och man säger om en sådan människa, att hon "inte var sig själv" i detta tillstånd. Men denna uppfattning är inte riktig. Hon var sig själv, men hon framträdde blott ett ögonblick i sin uråldriga hundraprocentigt djuriska vane-funktion, alltså ett tillstånd som hon varit "sig själv" i under omätliga tidrymder.

Att hennes medväsen icke desto mindre säger, att hon "inte var sig själv" beror bara på att detta djuriska tillstånd inte är permanent hos henne utan att hon också har ett intelligensmässigt vaket, dagsmedvetet, behärskat uppträdande, i vilket tillstånd hon av medväsendena just betraktas såsom varande "sig själv".

St. 459. Det "onda" och det "goda"

Dessa två tillstånd är karakteristiska för den jordiska människan. Det är också de som lig-

ger till grund för begreppen "det onda" och "det goda". "Det onda" är alltså uttryck för det nedärvda djuriska vanemedvetandet med de brutala tendenserna, medan "det goda" är uttryck för de i mänsklighetens historia "nyfödda" humana tendenserna, vilka ännu inte i särskilt stor utsträckning blivit till vane-medvetande och därför huvudsakligen endast kan befordras som dagsmedveten viljefunktion eller "B-vetande". Dessa humana tendenser kommer efter hand att bli till ett allt dominerande vanemedvetande eller "C-vetande", varigenom väsendet åter kommer i kontakt med de högsta krafter som betingar det "kosmiska medvetandets" återkomst i individens själsliv som permanent dagsmedvetande.

St. 460. "Kosmiskt medvetande"

Som vi sett, utgör individens förhållande till det "kosmiska medvetandet" hela grundvalen för arten av hans manifestation och framträdande i spiralen. Detta medvetande utgör den allra högsta kontakt som det levande väsendet kan nå med allt det övriga i tillvaron och är alltså den absoluta grundvalen för all fullkomlighet i universum. Ja, det utgör väsendets upplevelse av själva Gudomens eget medvetande. Det "kosmiska medvetandet" blir därför det fundamentala medvetandet i all tillvaro. Det är rättesnöret eller måttstocken för skapandet av all livsupplevelse. All avvikelser från denna medvetenhetsart är primitivitet och skapar ofullkomlighet, disharmoni, brutalitet och ödeläggelse eller undergång. Men då denna undergång endast kan drabba primitiviteten i väsendet och de därmed förknippade ödeläggande verkningarna, varigenom det "kosmiska medvetandet" åter blir det allt dominerande i individens dagsmedvetande, och då detta område (såsom framgår av symbol nr 10 senare i "Livets Bog") utsträcker sig över fem sjättedelar av hela spiralens område, måste det inses, att det är denna form av medvetande som är det enda ljus i världsalltet, i vilket den eviga absoluta sanningen kan upplevas, bedömas och förstås. Alla som inte har "kosmiskt medvetande" behärskas till en viss grad av primitivitet. De är sovande väsen, hos vilka förmågan att uppleva livets absoluta verklighet och deras egen höga gudomliga härkomst och identitet som odödliga gudasöner tillfälligt bragts till vila.

St. 461. Det "kosmiska medvetandet" utgör ett kretslopp, i vilket det skapar "kosmiska årstider", "dagar" och "nätter" etc.

Det "kosmiska medvetandet" utgör alltså ett kretslopp. Det har ett latent stadium, efter vilket det tilltager för att så småningom nå en kulmination, varefter det avtar för att åter gå ned i latent tillstånd. Och med detta sitt kretslopp formar det hela det levande väsendets livsupplevelse.

Varje form för utveckling av medvetande hos väsendet utgör sålunda i själva verket ett stadium av, eller uttrycker ett förhållande till, "kosmiskt medvetande". Detta medvetandes eviga rytm eller rörelse, från latens till kulmination och därifrån till ny latens och så åter till ny kulmination och så vidare, ligger till grund för väsendenas livsupplevelse i form av "spiraler". En "spiral" utgöres ju endast av ett sådant avsnitt av livsupplevelse, i vilket det "kosmiska medvetandet" genomlöpt ett av sina kretslopp och representerar såväl sin latens som sin kulmination i det levande väsendets tillvaro. Denna tillvaro formas därför enbart av dessa två tillstånd och de uppåtgående och nedåtgående tillstånden eller stadierna däremellan.

Varje levande väsen representerar alltså något av dessa stadier, varigenom dess medvetenhetsforms speciella plats i spiralen eller i det "kosmiska medvetandets" kretslopp avslöjas.

Att de levande väsendena, vilka alla utan undantag i realiteten är kosmiska väsen, odödliga gudasöner och tillsammans utgörande själva Gudomen, framträder i så olika skepnader som fallet är – somliga som änglar, helgon och Kristusgestalter, andra som "förbrytare", "skurkar" eller "djävlar" – detta beror uteslutande på den omständigheten, att de är knutna till olika stadier i det "kosmiska medvetandets" kretslopp. Varje enskilt väsens speciella manifestation eller medvetenhetsform är en viss "siffra" på detta kretslopps "urtavla". Därigenom kan vi se, var väsendet befinner sig i det "kosmiska medvetandets" "middags-" eller "midnattstimma", i dess "morgon-" eller "aftontimmar", vilket betyder dess kulmination eller dess latens, respektive dess uppåtgående eller nedåtgående stadier däremellan. Spiralkretsloppet är sålunda den högsta formen för väsendenas upplevelse av principen "dag" och "natt". Liksom det vanliga "dygnet" består av dag och natt, d.v.s. en ljustid och en mörkertid, består

också det "kosmiska medvetandets" kretslopp av en "ljusid" och en "mörkertid". "Ljustiden" eller "dagen" utgöres av de stadier av "kosmiskt medvetande" som går från kulminationen av "den gudomliga världen" och ner genom "salighetsriket". Denna del av det levande väsendets tillvaro är dess kosmiska "middagsstund".

De stadier av "kosmiskt medvetande" som går genom "växtriket" och fram till kulminationen av "tyngdrieket" utgör väsendets kosmiska "eftermiddags-" och "aftontimmar", medan de stadier av samma medvetenhetsform som går från kulminationen av "tyngdrieket" (jordmänniskotillvaron) och in genom "känsloriket" (det riktiga människoriket) utgör det kosmiska "midnattstillståndet".

De stadier av "kosmiskt medvetande", som därefter följer, in genom "visdomsriket" och fram till kulminationen av "den gudomliga världen", utgör det levande väsendets kosmiska "morgon-" och "förmiddagstimmar".

Då dygnets timmar i verkligheten svarar mot de olika årstiderna, stämmer även det kosmiska "dygnet" i princip överens med årstiderna. Middagsregionen svarar alltså mot sommaren, eftermiddags- och aftenregionerna mot hösten, medan midnatts- och morgonregionerna svarar mot väsendenas kosmiska "vinter" respektive "vår".

Som framgår av symbol nr 10 ("Livets Bog" del III) befinner sig den jordiska människan i överensstämmelse härmed i spiralens vinter- eller midnattszon, som åter är själva det "kosmiska medvetandets" barnstadium. Spiralen utgör sålunda en princip som indelar det levande väsendets eviga tillvaro i "kosmiska dagar" och "nätter", "vintrar" och "sommrar", varigenom den själv utgör ett "kosmiskt år".

St. 462. "Solenergin" bakom de "kosmiska årstiderna"

Liksom det vanliga fysiska året har sina olika årstider, så har också det "kosmiska året" sina. Och på samma sätt som de fysiska årstiderna i verkligheten endast utgör reaktioner av den skiftande sol- och jordkonstellationen, så utgör de "kosmiska årstiderna" endast reaktioner av skiftande energikonstellationer. Energierna känner vi här från "Livets Bog" som de sju grundenergierna. Och liksom det bakom de fysiska årstidernas manifestation ligger en centralt ledande, allt liv behärs-kande kraft, som vi kallar "solen", så finns det

också bakom de "kosmiska årstidernas" manifestation en kraft som behärskar allt kosmiskt liv. Denna kraft utlöses genom den sjunde grundenergin, "moderenergin".

Denna energi är alltså i verkligheten den kosmiska tillvarons "solenergi". Alldeles som solen i den fysiska tillvaron ligger till grund för alla i dess domäner förekommande fysiska, atmosfäriska förhållanden eller klimat, så ligger "moderenergin" till grund för alla i dess domäner förekommande tankeatmosfärer eller tankeklimat, d.v.s. alla tänkbara, i samma domäner förekommande former av medvetenhetsutveckling eller levande väsens manifestationer.

St. 464. Individens "evighetskropp"

Varje levande väsens framträdande, dess organism såväl som dess sätt att leva och tänka, är ett opererande med energier. Detta opererande avslöjar genom sin logik eller intellektualitet det bakom den fysiska kroppen dolda "jaget" samt dess likaså i viss grad dolda högsta organism, i vilken fundamentet för dess skaparförmåga har sitt säte. Det är denna högsta organism som i verkligheten är individens "evighetskropp" (och som sådan skall den senare specialanalyseras här i "Livets Bog"). I denna "evighetskropp" summerar individen ihop allt vad han tillägnar sig av erfarenheter eller kunskaper, sina förmågor och anlag. Utifrån denna kropp skapar han sina fysiska kroppar och överför sina förmågor och anlag från liv till liv. I denna kropp överlever han alltså sina fysiska eller jordiska tillvaroformer. Det är denna organism som helt täcker begreppet "X2".

I denna sin högsta kropp är den jordiska människan inte dagsmedveten. Men med utvecklandet av de humana krafterna i hennes fysiska framträdande, varigenom hon når fram till ett visst behärskande av de intuitiva krafterna eller "intuitionsenergin", blir hon dagsmedveten i denna sin högsta och eviga organism. Hon kommer att få kännedom om sig själv, sin egen höga identitet som gudason eller som varande "ett med Fadern".

Denna upplevelse sker, när väsendet är tillräckligt moget härför, genom den speciella process som jag här i "Livets Bog" benämnt "den stora födelsen". Och det härigenom starkt förvandlade tillståndet i individens medvetande är detsamma som "kosmiskt medvetande".

Torsdag

Tanke och hälsa

Texter från Tredje testamentet:

BISÄTTNING

43 KAPITLET *Tänkan­det som det främsta fundamentet för blod­bildningen och därmed för organismens hälsa*

Vad är då tänkande, eftersom det spelar en så stor roll i människans tillvaro? – Tänkande är en genom hennes hjärna och nervsystem koncentrerad utlösning av ”överfysiska” krafter. Enligt Livets bok är ”överfysiska” krafter återigen detsamma som högre elektriska vågor eller vibrationer. Dessa vågors mottagande och avsändande genom organismen förnims som ”tankar”. Dessa förnimmelser är i sin tur detsamma som livsupplevelse. När en människa tänker är det alltså liktydigt med att det genom hennes hjärna och nervsystem – som i detta fall kan betraktas som en ”radioanläggning” av utomordentligt fin konstruktion – går en ström av elektriska vågor, som i jämförelse med de vanliga radiovågorna är mikroskopiskt små. Medan denna ström inåt upplevs som tanke, som förnimmel­se av livet, visar den sig utåt som – ”magnetism”, som i detta fall återigen är liktydigt med det vi kallar ”livskraft”.

Emedan tankarna alltså är detsamma som fina elektriska vågor som genomströmmar organismen, blir varje tanke identisk med en eller annan form av – ”elektrifiering” av organismen, vilket i sin tur är detsamma som en ”överfysisk” kraftpåfyllning. Denna ”elektrifiering” eller ”kraftpåfyllning” utlöses direkt i blodet. *Tänkan­det blir därmed det främsta fundamentet för skapande av blodet, och blodets kvalitet måste därför stå och falla med tänkandets natur och kvalitet. Eftersom blodet återigen utgör det bärande fundamentet för själva organismens skapande, vidmakthållande och välbefinnande, blir tänkandet alltså själva livets allra högsta manifestationsfaktor. – Vad en människa tänker, det blir hon.*

Har hon sjukliga abnorma tankar, kommer hennes organism att bli sjukligt eller abnormt magnetiserad, varvid den i motsvarande grad måste framträda som sjuklig och försvagad, medan den genom ljusa, friska och normala tankar oundvikligen kommer att vara ett uttryck för högsta normala välbefinnande.

LIVETS BOG, DEL 6

St. 2026. *Hur vårt liv och därmed vår lycka och vårt välbefinnande betingas av ett fullkomligt samarbete med en Försyn*

Då människorna bland annat är mikroväsen i jordklotets organism, är deras nuvarande livsupplevelse avhängig av det beskydd och de levnadsvillkor som jordklotets jaget skapar i sin organism (jordklotet) plus det beskydd som de genom skapandet av sundhet för mikroväsendena i sina egna organismer skapar för sig själva. Utan att ta hänsyn till skapandet av denna sundhet eller detta skydd för mikroväsendena i sina egna organismer får de inte särskilt mycket glädje av eller förmåga till att uppleva och åtnjuta makroväsendets beskydd. Vad gagnar det en människa att hon lever i det härligaste klimat, omgiven av en god natur och under goda levnadsförhållanden, om en våldsam, dödsbringande och smärtfylld sjukdom rasar i hennes organism? Vi står här inför de realiteter i världsbilden eller livsmysteriets analyser, som gör det till faktum att vi inte blott skall älska våra medväsen i mellankosmos och i vårt dagliga liv leva i harmoni och fördrag­samhet med dessa väsen, utan att vi även för att få det fulla normala livet måste skapa skydd för våra mikroväsen. Detta åter betyder att vi måste leva sunt. I samma mån som vi inte lever sunt, medverkar vi till att försämra eller ödelägga våra mikroväsens liv. För att verkligen kunna uppleva det fullkomliga normala livet

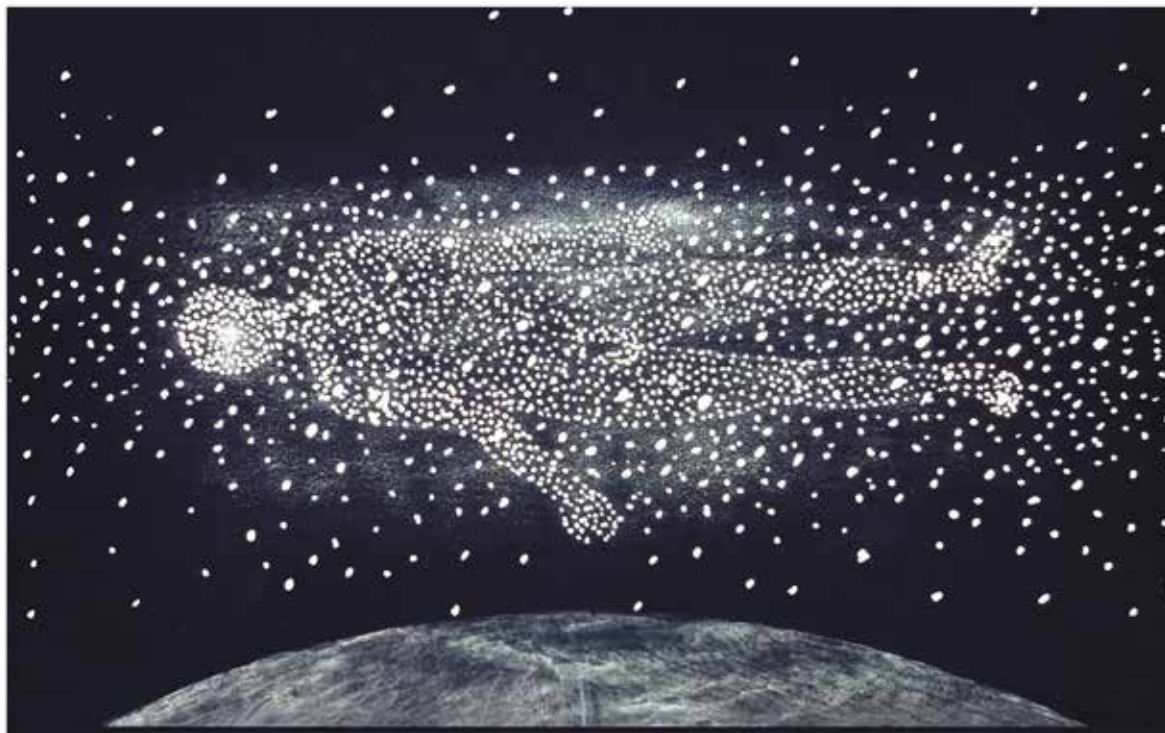

måste vi således sörja för att de organ, genom vilka livet upplevs, alltså våra mikroväsen som bebor och utgör våra synorgan, hörselorgan, lukt- och smakorgan, vår känsselförmåga, våra körtelorgan, våra andningsorgan, vårt hjärta och vår hjärna etc., får de för dem bästa möjliga livsvillkoren. För den skull måste vi ha den nödvändiga sömnen och vilan, vi måste ha den absolut sundaste födan och drycken, vi måste vänja oss vid att undvika de dödsbringande njutningsmedlen: alkohol, nikotin, morfin och alla andra för livsorganen absolut ödeläggande ämnen. Detsamma gäller näringen för vårt medvetande, d.v.s. tankearterna. Vi måste undvika de för den psykiska livsupplevelseförmågan dödsbringande tankearterna, såsom vredesutbrott, hämnd- och förföljelsetankar gentemot våra medväsen, lögnaktighet och lust till förtal, jämte andra själviska tankearter. Den absolut sunda andliga näringen för människan utgörs av alla osjälviska tankearter. Dessa är lika fysiskt och psykiskt livgivande som de själviska tankearterna är fysiskt och psykiskt dödsbringande för människan. De flesta inre organiska och kroniska sjukdomar härrör från felaktiga och därmed giftiga tankearter. Livet visar oss här såsom faktum, att det levande väsendets livsupplevelse inte endast är något rent fysiskt. Den är i stället ingenting mindre än ett resultat av vårt eget väsens samarbete med en "försyn". Är vi inte i kontakt med denna försyn (vårt makroväsen), blir vår livsupplevelse i motsvarande grad defekt. Men vi kan inte vara i kontakt med denna försyn, om vår egen organism är defekt. Vi är bestämda till att vara livgivande organ i vårt makroväsen, men det kan vi inte vara, om vår organism är defekt och inte kan fylla sitt ändamål. Kan den inte fylla sitt ändamål, blir den till en olägenhet, ett hinder, stundom något som makroväsendet måste operera bort. Och detta mikroväsen får då en onaturlig död, d.v.s. dör i förtid. Det dör innan den tid är inne, då det annars normalt skulle dö. Naturen omkring oss är således inga döda, slumpartade krafter för oss, lika litet som våra inre organiska funktioner – matsmältning, blodomlopp, körtelfunktioner och tankefunktioner etc. – är något slumpartat. De är levande organiska manifestationer, genom vilka ett makroväsen är i stånd att upprätthålla sin livsupplevelse på samma sätt som vår organism är ett redskap, varigenom vi blir i stånd att uppleva livet. Vår livsupplevelse står sålunda i ett

mycket intimt förhållande till de tre outplånliga realiteterna: mikrokosmos, mellankosmos och makrokosmos.

St. 2295. Tankekraften är detsamma som livskraften

Kriget verkar ödeläggande och nedbrytande på tankegången, som utgör livskraften för både själ och kropp. Kriget eller ofreden man och man emellan, såväl som mellan nationer, folk och raser, kan alltså inte äga rum utan att verka starkt nedbrytande på livsmodet. Där kriget rasat eller breder ut sig, skapar det inte blott lidande, död och undergång, utan även sorger, melankoli, livsleda och självmord. Livskraften bakom alla levande väsens livsupplevelse och manifestation har sitt säte i och utvecklas genom väsendets tankekraft. Tankekraften åter är detsamma som den elektriska, magnetiska kraft, med vars hjälp jaget förser alla sina fysiska organ med livskraft och välbefinnande. Tankekraften skall vara till glädje och skapa lust till livet. Där den bryts ned på grund av vrede, hat, mörkt öde eller förföljelse från andra väsens sida, där blir livskraften till kroppen och själen nedbruten. Atom- och elektronverksamheten försvagas i väsendets medvetande, organismen stagnerar och blir mottaglig för sjukdomar och härjas av allsköns lekamliga och mentala besvär, vilka kan komma att betyda för tidig död och i värsta fall flera liv i sinnesslöhet. Tankekraften är sålunda livskraften bakom hela universums struktur i såväl mikrokosmos som makrokosmos och mellankosmos. Men för människorna är det naturligtvis deras tankekraft som utgör fundamentet för deras mellankosmiska tillvaro. Att få denna tankekraft fullkomlig betyder alltså för människorna att få fullkomlig livskraft. Att få denna tankekraft fri från all egoism eller från övertron att varje människa är sig själv närmast, och i stället få den orubbliga sanningen vedertagen, att var och en är sin nästa närmast, detta betyder den totala mentala hälsan och därmed avskaffandet av kriget, fängelserna, sjukdomarna och sjukhusen.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Symbol nr. 45 *Menneskelegemet som stjernesystem*
 Symbol no. 45 *The Human Body as a Stellar System*

Symbol nr 45: *Människokroppen som stjärnsystem*

PARTIKLAR, TOMRUM OCH TANKEKRAFT

av Martinus

Makrokosmiska partiklar och tomrum

När vi en molnfri natt skådar upp mot stjärnhimlen, ser vi att den utgör en bild av lysande partiklar och tomrum. Men det är inte blott så långt som ögat når som himlen består av partiklar och tomrum, det gör den lika långt som man med optiska hjälpmedel kan observera miljontals ljusår ut i den oändliga rymden. Att denna ofantliga rymd skulle upphöra och ha ett slut är omöjligt, det torde vara självklart för varje utvecklad iakttagare.

Men vad är det vi i verkligheten ser? Vi ser världsalltets grundprincip, som just är partiklar och tomrum. Vi känner något till dessa partiklar och vet att de utgör gigantiska kraftcenter i form av solar laddade med de energier och krafter som behövs för att det skall kunna finnas liv i fysiskt tillstånd. Dessa livets krafter, de eviga grundenergierna, strålar från solcentren ut till klot och planeter, till levande fysiska världar, som i verkligheten är organismer för levande väsen i makrokosmiskt format. Planeterna är levande väsen, men levande väsen kan inte leva i något ingenting. De kan endast leva i ett för dem passande makrokosmos, och vi ser ju också att vår egen planet, jorden, befinner sig i ett

större system, som har vår sol till kraftcenter. Vi ser att det till denna sol är knutna flera planeter med biplaneter eller månar, liksom jorden också har en måne. Det är ett sådant system av planeter med en sol som kraftcenter vi kallar ett solsystem, och ett sådant system utgör också en organism för ett levande väsen. Detta levande väsen kan naturligtvis inte heller leva i något ingenting och befinner sig i ett ännu större system, som består av många solsystem, som vi tillsammans kallar ett vintergatssystem eller en galax, och också detta är en organism för ett levande makroväsen. Vi vet att det i universum finns andra vintergator än den vari vår sol och vår jord befinner sig. Dessa vintergator är samarbetande företeelser i ett system som likaså måste erkännas som organism för ett levande och för oss superkosmiskt makroväsen. Och här har vi nått till gränsen av vad de jordiska människornas förnimmelseförmåga, förlängd av tekniska, optiska apparater, till en viss grad kan iakttaga. Alla dessa system befinner sig inuti varandra, och det superkosmiska systemet är blott skenbart en gräns, i verkligheten fortsätter det i det oändliga. "Partiklar och tomrum" är ett fundamentalt system i det makrokosmiska världsalltet, men det är också något fundamentalt att partiklarna är levande.

Partiklar är organismer för levande väsen

Universums partiklar är var för sig organiserade kraftcenter för de kosmiska grundenergierna, som kastar reflexer genom solspektrrets sju färgstrålar: rött, orange, gult, grönt, blått, indigo och violett. Vi känner dessa energier från de kosmiska analyserna i *Livets Bog*. De uppfyller precis de betingelser som krävs för att de eviga kosmiska jagen skall kunna skapa organismer och medvetande och därmed framträda som levande väsen. De ligger till grund för såväl fysisk materia i form av mineralämnen, vegetabiliska ämnen och animaliska ämnen som för själva medvetandekrafterna: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, vilka hålls i gång av urbegäret och moderenergin. Att dessa makrokosmiska partiklar är levande blir till faktum därigenom att de uteslutande består av kombinationer av rörelse, vibrationer och våglängder. Rörelse är livets förnämsta kännetecken. Hur skulle vi annars upptäcka vad som är levande och vad som inte är levande? Något absolut dött skulle omöjligt kunna manifesteras rörelse. Alla de lysande kropparna, dessa för oss stora partiklar i den oändliga världsrymden, är kroppar som är uttryck för liv, och eftersom livet är det samma som upplevelse och manifestation, sker det alltså upplevelse och manifestation genom de stora makrokosmiska partiklar vi kallar planeter, solar, vintergator och ännu större system. Makrokosmos är medvetande och liv.

Men hur förhåller det sig med det väldiga tomrum som finns mellan dessa makrokosmiska partiklar? Vi måste här komma ihåg att levande väsen inte består av en fysisk kropp allena. Hela rörelsekraftens struktur ligger utanför de fysiska sinnenas räckvidd, de hör till den realitet hos det levande väsendet som är känt under begreppet dess ande, dvs. dess medvetande och tankevärld. Denna realitet kan förnimmas på det fysiska planet endast genom dess verkningar i den fysiska materien. Tomrummet mellan planeterna, solarna och vintergatorna är i verkligheten inte något tomrum, det är uppfyllt av de levande makroväsendenas medvetande eller ande, det är sätet för den andliga världen bakom alla fysiska företeelser. Och eftersom den andliga strukturen i det levande väsendet är av elektrisk natur, är världssalltets tomrum fyllt av elektriska strålar och vågor från dessa

makrokosmiska väsens tankeverksamhet. Detta utvecklande av elektrisk kraft sträcker sig långt utöver vad jordiska människor är i stånd att uppfatta med fysiska sinnen och mäta med tekniska apparater. Det människorna kallar elektricitet är en speciell del av jordklotsväsendets livskraft som de jordiska människorna har lärt sig att använda. Men därutöver är det ännu mycket begränsat vad människorna på sitt nuvarande utvecklingssteg är i stånd att uppfatta av universums strålförmiga krafter. De tidigare nämnda strålarna och vågorna bildar för de makrokosmiska väsendena själva deras synliga världsrymd med dennas detaljer och skapelseprocesser, väsen och ting, som aldrig någonsin kan bli tillgängliga i lokala detaljer för jordiska ofärdiga människor förrän de når fram till att själva vara invånare i planet-, sol- och vintergatsspiraler.

Världsalltets makrokosmiska partiklar och tomrum utgör sålunda levande väsens organismer respektive samma väsens medvetande eller ande. När vi ser upp mot stjärnorna, ser vi alltså ett litet område av en befolkad värld. Denna värld förekommer emellertid i ett så gigantiskt makrokosmiskt format i förhållande till vår egen tillvaro och förnimmelseförmåga, att vi ser dess fasta materia som partiklar och tomrum. Och denna makrovärld är i förhållande till oss så gigantisk, att det lilla av den som vi upplever genom våra fysiska sinnen symboliskt kan jämföras med partiklar och tomrum i en organisms lillfinger. Det är inte så märkligt att makrokosmos är ett olösligt mysterium för den rent materiella vetenskapen och evigt skulle fortsätta att vara det om inte vetenskapen utvecklades till att omfatta annat än forskning av fysisk materia. Endast den färdiga människan som Guds avbild kan med kosmiskt medvetande iakttaga den del av världssalltets helhet som är den eviga Gudomens allt inneslutande, allt upplevande och skapande organism och allt genomträngande medvetande eller heliga ande.

Mikrokosmiska partiklar och tomrum

Om vi nu vänder vår kosmiska syn den andra vägen i världssalltet och i stället för att se uppåt mot stjärnorna blickar nedåt i vår materias inre, inte blott den materia som vår egen organism består av, men också den som naturen omkring oss och alla förekomster av skapade

ting i vår omgivning är uppbyggda av, då blir vi också här vittne till en lysande stjärnvärld bestående av partiklar och tomrum. Den kallar vi mikrokosmos, och den består bl.a. av cellernas, molekylernas, atomernas och ännu mindre partiklars världar. Inför dessa mikrokosmiska partiklar och tomrum framträder vi som makrokosmiska väsen. Vår organisms många organ är vart för sig ett system av partiklar och tomrum. De är "vintergatssystem" eller "galaxer" i mikrokosmiska format i förhållande till vilka de jordiska människornas organismer är i makrokosmiskt format. Sedd i detta perspektiv kan vår organism sålunda i princip jämföras med tidigare omnämnda organism i vårt makrokosmos, som bestod av olika samordnade vintergatssystem. Vi ser hur vi, antingen det handlar om makro- eller mikrokosmos, överallt möter principen partiklar och tomrum, men såsom levande väsen som utgör universa respektive ämnen eller materia för varandra.

Men hur är det nu med den jordiska människans egen förnimmelse- och upplevelseförmåga? Bortsett från makrokosmos förnimmer vi inte världen omkring oss som partiklar och tomrum. Vi upplever den som levande väsen och ting, något vi kan se, höra, känna, lukta och smaka. Den värld människan upplever genom sina fysiska sinnen kallar jag "mellankosmos". Den finns mitt emellan det makrokosmiska och det mikrokosmiska, och den består naturligtvis av partiklar och tomrum, men den förnims och upplevs inte så. Här avslöjar Gudomen för oss vad de makro- och mikrokosmiska stjärnvärldarna i verkligheten betyder. Mellankosmos visar sig ju för oss som levande väsen och ting, som både har form, färg och volym. Vi ser myriader av olikartade levande väsen, vi ser fasta, flytande och gasformiga materier eller ämnen, och vi ser att alla dessa företeelser är underkastade förvandling, som är detsamma som skapande. Vi ser att detta skapande i sitt slutfacit är logiskt, vilket åter vill säga att det är till glädje och välsignelse för levande väsen. Det är denna skapelseprocess som har frambragt vår organism, våra organ och alla företeelser i vår omgivning. Men vem står bakom detta skapande?

Skapande som manifesteras av levande väsen

I jordmänniskornas mellankosmiska värld hör det till allmän insikt och erfarenhet att de

jordiska människorna själva kan skapa. Människorna bygger hus, skepp, bilar och andra tekniska hjälpmedel, de frambringa konstverk och utför hantverksmässigt praktiskt arbete, som alltsamman är skapelseprocesser. Skulle några av dessa ting kunna bli till utan en människas eller ett levande väsens skaparförmåga? De skulle de inte kunna, det skulle vara totalt omöjligt. Men det finns ju många fler skapade ting än de som människorna har frambragt, nämligen alla de många ting som vi med ett ord kallar "naturen" och som är lika logiska och nyttiga som de ting som människorna har frambragt. Ja, har inte människorna rent av i otaliga fall lärt sig av naturens skapelseprocesser för att skapa något som kunde vara till gagn och nytta? Det måste vara naturligt för människan att utifrån egna erfarenheter erkänna en skapare med en skaparförmåga bakom skapade företeelser. Men var är det skapande, levande "något" som utifrån erfarenheten om att det måste finnas en skapare bakom det skapade, måste finnas bakom alla naturens skapelseprocesser? Har vi någonsin sett detta? Nej, det har absolut inget levande väsen sett, ty det står höjt över all skapelse, det står höjt över all materia och är därför otillgängligt för all förnimmelse. Detta "något" kan bli till faktum endast genom sitt inflytande och sin inverkan på materien, vilket vill säga dess skapande. Endast genom skapande och manifestation ger skaparen sig till känna, alltså genom verkningarna av sin skaparförmåga. Endast de i materia skapade tingen är tillgängliga för direkt förnimmelse. Det vi ser av de levande väsendena är inte de levande väsendena själva. Det är inte det levande väsendets dirigerande och upplevande "något" som vi förnimmer, utan verkningar i materien, som detta "något" har skapat. En människas fysiska organism är inte detta väsen självt, utan en verkan av dess skaparförmåga, som åter är en utstrålning från det osynliga "något" eller den osynliga skapare som mänskligheten efter hand kommer att erkänna som den eviga, allestädes närvarande Gudomen. En Gudom som är allestädes närvarande, måste naturligtvis också vara närvarande i människan, ja, i människans organ, celler, molekyler, atomer osv., liksom samma Gudom är närvarande överallt i universum, i makro- och mikrokosmos. Hela det materiella världsalltet är denna Gudoms

fysiska organism, och alla levande väsen i universum är Gudomens organ och redskap, varigenom samma Gudom upplever och manifesterar sin skaparkraft.

Det levande väsendet och de kosmiska principerna

Vartenda levande väsen i universum lever, rör sig och är till i den eviga Gudomen, och alla levande väsen är därför Gudomen lika nära och omfattas av samma Gudom med lika stor kärlek och sympati. Men är tidigare omnämnda superkosmiska väsen då inte av större betydelse än en jordisk människa, som kanske till och med är en förbrytare och gudsförnekare? Nej, absolut inte. Ty denna eventuella förbrytare är ju också ett makroväsen i förhållande till allt vad som lever, rör sig och är till i honom. Också han är ett superkosmiskt väsen i förhållande till mikrokosmos och betyder lika mycket i universum som det väsen som för människorna utgör ett sådant makroväsen. Att han kanske för ögonblicket är en förbrytare och gudsförnekare är ju blott ett tillfälligt stadium i hans utveckling inom ett spiralkretslopp, där också han skall få kosmiskt medvetande och bli ett organ för gudomligt skapande och gudomlig manifestation. Om han för närvarande är brottslig och mänskligt sett negativ, så är det därför att han tillhör den del av Gudomens medvetande som jag kallar "Gudomens sekundära medvetande", där förnyelsen både av de levande väsendenas och av Gudomens medvetande äger rum. Och detta "sekundära medvetande" går genom alla spiralkretslopp. Det kan också vara vintergatsväsen eller andra makroväsen som för närvarande kan vara förbrytare och gudsförnekare inom sin utvecklingsspiral på väg mot sin upplevelse av kosmiskt medvetande, varefter också de glider in som organ i "Gudomens primära medvetande", liksom jordmänniskoförbrytaren kommer att göra det i sin utvecklingsspiral. I alla spiralkretslopp finns det mörker- och ljusstillstånd, som de levande väsendena genomgår på väg från mörkret mot ljuset baserat på utvecklandet av universums eviga kontrastprincip, utan vilken ingen livsupplevelse och inget skapande skulle kunna äga rum. Och storleksförhållandena grundar sig på den eviga perspektivprincipen, som är lika nödvändig för att skapande och upplevelse skall kunna försiggå. Alla levande väsen är samtidigt både ett

makro- och ett mikroväsen, som har sin egen mellankosmiska sinnesupplevelse, därför är alla levande väsen kosmiskt sett lika stora, och Gudomen är dem lika nära. Även om det som för en jordisk människa är en nästan överskådlig tidrymd, nämligen tusen år, blott är en kort tidrymd för ett vintergatsväsen, så gäller det att för Gud är en dag som tusen år och tusen år som en dag, liksom också en sekund för samma Gudom är som en miljon år och en miljon år som en sekund.

Allt detta kan naturligtvis vara svårt för en jordisk människa att rymma i sitt medvetande, och det är ju också en kunskap som måste tillägnas så småningom. Men många människor i dag och ännu fler i kommande tider längtar efter en överblick över de universella förhållandena inte blott sedda i ett fysiskt perspektiv, utan också i ett andligt. Och det har blivit min uppgift att ge denna kosmiska överblick, varigenom den sökande människan kan tillägna sig teoretisk kunskap om de kosmiska lagarna och principerna till bruk för praktiskt tänkande och handlings sätt. Det är mycket viktigt för hela mänsklighetens vidare utveckling att fler och fler människor blir klara över att Gudomens skapande tankekraft vibrerar i och genomstrålar alla så kallade tomrum i makro-, mellan- och mikrokosmos, och att de kan bli mottagare av denna kraft, inte som blinda medier, utan genom impulser, idéer och inspiration. Ett hav av geniala idéer omger människorna och kommer att kunna stråla in deras medvetande, efter hand som de kommer på våglängd med universums grundton, som är att vara till gagn och välsignelse för levande väsen och som uttrycks på det gamla religiösa språket som "den heliga anden".

Alla levande väsen som på grundval av spiralkretsloppsprincipen och perspektivprincipen bildar universa och materier för varandra, befinner sig i sina respektive spiralkretslopp antingen i mörkret på väg mot ljuset eller i ljuset, varifrån de, när detta ljus har blivit ett sådant vanemedvetande att det hotar att göra dem till robotar, glider in i en högre spirals mörkertillstånd, som då är "ljus" för dem. Detta är liktydigt med att de genomlöper Gudomens sekundära medvetande, där förnyelse äger rum för att de i denna nya och perspektiviskt högre spiral skall uppleva ljusutvecklandet i Gudomens primära medvetande som en manifestation av visdom och

kärlek i ett format som är uppfyllelsen av deras innersta önskingar och längtan.

Tomrummet och det osynliga

Världsalltets partiklar, antingen de för oss representerar makro- eller mikrokosmos, är den skapade delen av världsalltet, det är verkningarna av en osynlig skapare. Och det osynliga är det så kallade tomrummet. Denna skapare kan sålunda endast representeras av tomrummet mellan partiklarna, som alls inte är något tomrum. Här finns alla de levande väsendenas jag, vilka tillsammans utgör Guds jag, eftersom jagen är oskiljaktiga. Här är Guds medvetande eller mentalitet, här finns det eviga övermedvetandet i form av de kosmiska världarna och den så kallade heliga anden. Tomrummet mellan partiklarna är alltså uppfyllt av Guds mentalitet, bestående av de levande väsendenas mentalitet. Från denna osynliga värld dirigerar de levande väsendenas jag genom sitt övermedvetande sin organism och sitt dagliga uppträdande. Och från denna osynliga värld dirigeras sålunda hela världsalltets planeter, solar och vintergator. Vi är här vittne till Guds mentalitet som styr världarnas gång i det eviga oändliga universum. Vad kan vi nu lära oss av detta? Vad är det Gud här avslöjar för oss? Här avslöjas det för oss hur världsalltet styrs genom mentalitet eller tankekraft, som tillsammans med jaget utgör Guds osynliga del av detta världsallt, medan partiklarna utgör Gudomens fysiska kropp. Och eftersom vi själva också representerar ett osynligt jag och en osynlig mentalitet, blir vårt medvetande och vårt jag likaså, sett från den fysiska världen, tomrummet, medan vår organism består av partiklarna. Vi är "Guds avbild", eftersom också vi representerar universums grundprincip: partiklar och tomrum.

Vårt eget jag och dess vintergats- eller galaxsystem

Om vi vill lära oss mer om vår egen organism än vi kan uppleva genom våra fysiska sinnen, måste vi se på makrokosmos, som representerar vad vi själva är, sett i ett större perspektiv. Eller vi måste se på mikrokosmos, där vi möter ett mindre perspektiv. Men lagarna och principerna är desamma. Om vi vill ha klarhet över vad det egentligen är vi ser som planeter och vintergator, måste vi iakttaga den mänskliga organismen, och på det hela

taget kan människan genom att iakttaga både makro-, mellan- och mikrokosmos förstå livet och dess lagar på ett sätt som kan ha den största betydelse i hennes dagliga tillvaro.

Vår organism består av en serie olika organ. Den har hjärna, hjärta, njurar, lungor, mage, körtlar m.m. Vi ser dessa organ som fasta materier, men de utgör i sin djupaste kosmiska analys partiklar och tomrum. Detta vill alltså säga att de utgör solar och galaxsystem, vilket åter enligt ovanstående analys betyder att de är levande väsen med ett osynligt jag och ett osynligt medvetande som är tomrummet, och en organism som består av partiklar. Det är den skillnaden att det världsallt vi ser i form av himlens stjärnor är så gigantiskt i förhållande till vår förnimmelseförmåga, att vi endast ser en mycket liten lokal del av detta väldiga system. Därför kan vi inte bli klara över vad det är vi ser, när vi endast använder den fysiska förnimmelseförmågan. Därför är universum med dess partiklar och tomrum trots all framskriden teknik en olöslig gåta, ett mysterium för den fysiska vetenskapen. Men det är inte livets mening att det skall fortsätta att vara ett mysterium. Därför är det så vist inrättat i den gudomliga världsordningen att det man inte kan se i makrokosmos eller det stora, det kan man se i mikrokosmos eller det lilla, och omvänt, det man inte kan se i mikrokosmos, det kan man se i makrokosmos. Och slutligen, det man varken kan uppleva i makro- eller mikrokosmos, upplever man genom sina fysiska sinnen i förhållandet till mellankosmos och dess levande väsen. Den kosmiska forskaren har därför genom att iakttaga mikrokosmos i sin egen fysiska organism tillgång till att se avslöjandet av eller lösningen på inte blott nattens lysande stjärnmysterium eller makrokosmos, utan han blir också vittne till sin egen identitet som den suveräne härskaren i ett stjärnsystem bestående av åtskilliga galaxsystem. Han förstår att hans organism är ett universum som fullständigt genomträngs av hans ande, vilket vill säga av hans medvetande och tankekraft. Han inser att hans organism är partiklar och tomrum och att dessa partiklar utgör galaxsystem som han utifrån sin mellankosmiska syn ser som organ. En partikelgrupp utgör hans hjärta, en annan hans lungsystem osv., och varje organ är ett system i samarbete och växelverkan med de andra systemen i den helhet som är

organismens universum. Alla galaxsystemen styrs och leds av vårt medvetande, dels automatiskt och dels viljemässigt. Partiklarna styrs från tomrummet, som genomströmmas av vår ande och tankekraft, som åter styrs av våra önsknings och begär. Dessa önsknings och begär framträder som mikroelektriska krafter och utlöses av vårt övermedvetande genom undermedvetandet till vårt dagsmedvetande. Denna vår medvetandekraft eller mikroelektriska kraft förs genom vår hjärna, som utgör ett speciellt inrättat eller uppbyggt galaxsystem till vår nervgalax, varigenom medvetandekraften genom uppmagnetisering av blodet förs till alla de övriga galaxsystemen med deras partiklar och tomrum. Hjärngalaxen är det högst utvecklade systemet i vår fysiska organism eller vårt jags universum, eftersom den är organet för överföring av vårt medvetande och vår vilja till organismen och likaså för överföringen av vår genom den fysiska upplevelsen skapade serie av tankebilder tillbaka till vårt under- och övermedvetande, som finns i den osynliga världen eller det vi kallar tomrummet.

Tankekraft, sjukdom och hälsa

Vad kan vi nu se härav? Vi kan se att vi med hela vår tankefunktion upprätthåller våra organs och vår organisms hälsa och välbefinnande. Eller också att vi förorsakar ohälsa, sjukdom, nedbrytning, ja, kanske fullständig förstörelse av vissa organ, kanske av hela organismen. När vår tankekraft via hjärna och nervsystem genom blodet genomtränger och uppmagnetiserar alla våra organ, betyder det naturligtvis att den tränger in i dessa organgalaxer, vars tomrum och partiklar påverkas därav. Och likaväl som vår tankekraft kan vara livgivande och uppbyggande impulser, kan den också vara av så negativ art att den åstadkommer oreda, ja, rent av katastrofer i våra organgalaxer. Om en människa är i stånd att leva i den oändliga kärlekens tankekraft, verkar denna stärkande och hälsobefordrande på alla galaxerna eller vintergatssystemen i organismen. En människa med en sådan tankegång kan inte få någon mentalsjukdom och är också på grund av sina tankar mycket beskyddad mot fysiska sjukdomar. Men väsen vilkas medvetande är vad vi kallar mörkt, dvs. fullt av vrede, hat, svartsjuka, bitterhet och irritation m.m. utfyller tomrummet i sina organgalaxer på ett mycket

negativt sätt, vilket också är fallet, om än i andra variationer, när det gäller den form av mörkt medvetande som vi känner som sorg, rädsla, depression och stress. Mörka tankearter vållar oreda i våra organgalaxer, varav varje enskilt system har sina partiklar som alls inte tål att komma i beröring med partiklar från en annan galax. Det uppstår explosioner, världskatastrofer i vårt universums galaxsystem, i ett eller flera i förhållande till tankarnas art. Därigenom slungas vissa partiklar rent av in i områden där de inte hör hemma. Organismens upphov får i sitt melankosmiska perspektiv eventuellt uppleva verkan som utslag, inflammationer eller sår. Om en människa är utsatt för en stor nervpress med besvikelser och bekymmer kommer det känslopartiklar från lunggalaxen in i maggalaxen, och det uppstår magsår. Om det kommer partiklar från maggalaxen in i lunggalaxen uppstår lunginflammation eller någon annan lungsjukdom. Partiklar från lunggalaxen kan, om de kommer in i hjärngalaxen eller in i andra av organismens galaxer, bli orsak till cancersvulster inom dessa områden. Om det samtidigt också kommer partiklar från maggalaxen, kan svulsterna bli mycket ödeläggande och medföra döden. Vilsegångna partiklars inträngande i galaxer där de inte hör hemma, är orsaken till alla sjukdomar i organismen, så man kan säga att de är av astronomisk natur. De är världskatastrofer i mikrokosmos.

Den jordiska människan är på väg mot en ljusets tillvaro

Detta vilsefarande av galaxernas partiklar eller mikrosolar kan också förorsakas genom yttre påverkan. När en människas organism genom olycksfall skadas och det uppstår benbrott, sår och skråmor, verkar också detta som världskatastrofer i den ifrågavarande organismens galaxsystem. Människan råkar ut för katastrofen som en karma, en ödesvåg som kommer tillbaka. Men för mikroväsendena är detta naturligtvis också ett led i deras öde, annars skulle livet vara orättvist och meningslöst. Ödesmönstret passar hårfint, också när det handlar om förhållandet mellan makroväsen och mikroväsen. Det är sålunda absolut inte någon slump att människorna lever i jordklotsväsendets organism. Det är därför att detta makroväsens ödesskapande, i vilket det i sin nuvarande inkarna-

tion skall uppleva ”den stora födelsen” eller kosmiskt medvetande passar till människornas utvecklingssteg i det nödvändiga perspektiv där tretusen år för de jordiska människorna endast är ett ögonblick för jordklotsväsendet.

De jordiska människorna är alltså verkligen på väg mot en ljusets tillvaro, inte på ett sätt som kan betecknas som en diktatur från högre utvecklade väsen eller genom mirakler, utan genom att de med sin egen viljekraft, sina önsknings och sin längtan kommer på våglängd med jordklotsväsendets lysande tankekraft, bakom vilken ligger lysande tankeimpulser från solsystemsväsendet, vintergatsystemsväsendet osv., vilket alltsammans betyder de lysande kärleksimpulser som utstrålar från den eviga Gudomen, i vilken vi lever, rör oss och är till. Människan måste arbeta med att utveckla sin talang för att uppfylla kärlekens bud, då kommer detta utvecklande av kärlek att stråla som livgivande krafter i det universum som är vederbörande människas fysiska kropp, och det kommer att stråla ut mot nästan i vardagen som humanitet och nästakärlek.

Ovanstående föredrag hölls av Martinus i Kosmos Ferieby, måndagen den 22 juli 1968. Det har bearbetats för Kosmos av Mogens Møller.

PS. För att belysa förhållandet mellan partiklar och tomrum i den ”fasta, handgripbara” fysiska materien kan nämnas att en järnkloss med en storlek av ett femvåningshus och en vikt på ca 100.000 ton skulle krympa till ett knappnålshuvud, om tomrummet mellan partiklarna upphävdes. Omvänt är partiklarna så små att om de skulle göras synliga som bordtennisbollar, skulle knappnålshuvudet behöva förstoras till en volym som motsvarar Furesøen (en sjö nära Köpenhamn) tömd på vatten varje dag under 50.000 år.

Redaktionens kommentar

Översättning: Rolf Nordström

VÄGEN UT UR DÖDSFRUKTAN av Martinus

St. 26.1 Vad dödsfruktan åstadkommer

Mänsklighetens största livsproblem är fruktan för döden. Denna fruktan genomtränger den jordmänniska kulturen på ett så överdi-

mensionerat sätt att den nästan bestämmer allt. Den bestämmer i utomordentligt hög grad hela det mänskliga ödet. Det är denna fruktan som får människorna att upprusta och skapa krig och därigenom bringar nationerna in under förfärliga skattebördor. Dessa reducerar i sin tur deras levnadsstandard och kulturella förhållanden till stora områden av fattigdom och elände. Vi har sett att nationerna genom att befordra upprustning och krig omvandlat sina kulturområden till väldiga ruinhögar och skapat miljoner och åter miljoner invalider och kilometervida områden av krigsgravar i många länder. Tusentals och åter tusentals barn har förlorat sina föräldrar och blivit hemlösa, liksom tusentals föräldrar ännu i dag söker efter sina barn som försvann under krigets ragnarök. Härtill kommer också att tusentals äkta makar försvann under detta ragnarök och saknas av sin make eller maka. Alla dessa bördor och lidanden bottnar uteslutande i människornas fruktan för att dö, fruktan för att andra människor ska komma och ödelägga deras tillvaro.

St. 26.2 Döden är inte bara att helt förlora sin fysiska organism

Det är inte så mycket fruktan för den naturliga döden genom ålderdom som fruktan för att dö helt eller delvis på ett onaturligt sätt, som plågar mänskligheten. Att dö betyder inte bara att förlora hela sin fysiska organism. Det är också att dö när man förlorar något av sin normala livslycka eller glädje över att finnas till. Här är det mycket i den icke färdiga eller ofullkomliga människans sätt att vara, som är med om att nedsätta andra väsens normala livsglädje. Till exempel människor som är mycket avundsjuka, mycket missunn samma och inte kan uthärda att andra människor har det bättre än de själva. Sådana människor blir alltid ovänliga och underminerande för de människor som de är missunn samma mot eller avundsjuka på. Andra människor är kolossalt intoleranta och fientligt inställda mot människor som har en annan uppfattning av livsmysteriet eller tillhör andra religiösa rörelser, sekter eller samfund, kort sagt är fientligt inställda mot alla annorlunda tänkande människor. Vidare finns det människor som är mycket äregiriga och på ett överdimensionerat sätt brutalt armbågar sig fram före sina medmänniskor

på arbetsplatser och hänsynslöst underminerar dessas positioner för att själva erövra deras platser. Det finns således hos många människor ett väldigt omfattande register av tendenser som är dräpande och ödeläggande för andra människors livslycka eller underminerande för deras dagliga normala liv. Att på så vis få sin livslust eller normala tillvaro underminerad och fördärvad, är detsamma som att förlora något av sitt normala fysiska liv. Det är i motsvarande grad en upplevelse av döden.

St. 26.3 *Människan mördar och dräper inte bara med dolkar, kanoner och atombomber*

Att dräpa är således inte bara att direkt döda en annan människa. Man dräper också när man underminerar andra människors livslycka och gör tillvaron mycket besvärlig för dem. Vi ser alltså här att människorna ännu i hög grad är mördare. Människorna mördar och dräper inte bara med dolkar, kanoner och bomber, utan de mördar och dräper också med ord, tankar och mimik i sitt dagliga uppträdande och blir därigenom farliga för sin omgivning. Människorna vet att många djur är farliga, såsom de stora rovdjuren och giftormarna, men de tänker inte på att de själva i sitt dagliga uppträdande i många situationer är ännu farligare eller mer dräpande för sin omgivning eller sina medväsen än djuren, ty människorna dödar i stor utsträckning sin egen art. Medan djuren företrädesvis endast dödar främmande arter eller raser, dödar människorna i stor omfattning sin egen ras eller art. Därför är människornas liv det farligaste eller mest förföljda som finns. Människorna drar sig inte för att underminera och nedsätta andra människors livsglädje, om de därigenom kan tillskansa sig dessa andra väsens fördelar och tillgångar. Det är ingen överdrift när den mänskliga situationen av i dag betecknas som "allas krig mot alla".

St. 26.4 *I krigets domän är det en vanära att inte kunna bli förnärmad och att inte hylla principen "öga för öga, tand för tand"*

Eftersom det är krigets natur att skapa död och invaliditet, förstår man att "allas krig mot alla" således också gör att alla mer eller mindre måste leva i död och invaliditet, måste leva i bristande livsglädje, måste leva i bekymmer för den ena eller den andra som man undermineras eller blir förföljd av. Man har

mycket lätt för att lägga märke till när man blir förföljd av andra. Det registreras nästan alltid in i minsta detalj. Däremot blir iakttagelsen inte så nogräknad när det gäller ens eget uppträdande mot andra levande väsen. Fastän människorna således har mycket i sitt väsen som gör dem farliga för sin omgivning och sina medmänniskor, har de nästan aldrig den uppfattningen om sig själva. De menar alltid att de är oskyldigt förföljda och blir därför förargade och bittra mot de andra människorna. Hur många människor kan finna sig i en förnärmelse? Ja, betraktas det inte rent av som vanära att inta en sådan hållning att man alls inte låter sig förnärmas? Är det inte detsamma som gör sig gällande när man inte hyllar principen "öga för öga, tand för tand", utan vänder högra kinden till när man blir slagen på den vänstra?

St. 26.5 *Den sanna orsaken till fruktan i världen, eller varför man ser flisan i sin broders öga, men inte märker bjälken i sitt eget*

Hur många människor tror man är en verkligt saklig och rättvis domare i bedömningen av sitt eget uppträdande mot andra väsen? Det är i varje fall ännu en mycket liten procent. Har du någonsin rannsakat dig själv? Har du försökt komma underfund med hur du skulle behandla något mycket graverande och nedsättande som du eventuellt fick veta om en annan människa? Är du säker på att du har övervunnit det vanliga behovet att föra en sensation vidare till andra människor, ja, helt utan att ha kontrollerat den och fått den bekräftad som sanning eller verklighet? Även om du kanske inte tycker om att berätta denna nedsättande nyhet för alla och envar, tror du att du skulle kunna låta bli att berätta den för en människa som är din vän eller förtrogne? Om du inte kan det, är du redan ute på ett sluttande plan, då är du en farlig människa för dina medmänniskor. Då har du redan satt ett mord, ett attentat mot livsglädjen, i rörelse mot den person som är föremål för ditt förtal. Hur farlig denna rörelse blir för vederbörande väsen, beror alltså på hur många "förtrogna" vänner du har låtit nyheten gå vidare till, och hur många "förtrogna" vänner dessa i sin tur har låtit nyheten gå vidare till. Varför skulle inte dessa betrodda vänner liksom du själv låta nyheten gå vidare till sina "förtrogna" vänner? Och tror man inte att denna nyhet hos de flesta av dessa "förtrogna" vänner

kommer att berättas vitt och brett, och att det endast är i enstaka, särskilda fall den når individer som begraver den i sitt hjärta för att inte göra en annan människa skada? Du ser här hur knivskarpt du måste analysera dig själv för att få en rättvis bedömning. Men är det inte just här som Kristus har sagt: "Varför ser du flisan i din broders öga, när du inte märker bjälken i ditt eget?" Vi har här kommit till den sanna orsaken till fruktan i världen och därmed till orsaken till ofred, orsaken till sjukdomar, depression och bristande livslust. Det är alltså människans eget väsen som är den verkliga orsaken till hennes ofred, olycka och lidande. Hon representerar alltså ett uppträdande som alls inte kan vara livets mening, ett uppträdande som är dödsbringande eller mordiskt. Ett sådant uppträdande kan inte utgöra utvecklingens stora slutfacet: människan som "Guds avbild".

St. 26.6 *Sjukhus och fängelser kan inte garantera hälsa och fred*

Nu är det ju heller inte så, att det inte görs något för att avhjälpa detta onda. Vårdanstalter, sjukhus, nervkliniker och rehabiliteringshem etc. byggs i stor skala, liksom man också har polis och rättsväsen med tillhörande fängelser och straffanstalter och mycket mer. Men fred och hälsa kan alla dessa åtgärder absolut inte garantera. De är i själva verket endast nödåtgärder. Det måste finnas en annan väg till fred, till avskaffande av sjukdomar, depression och livsleda. Denna andra väg kan inte vara något mindre än en vetenskap om själva livets mening. Livets mening ska inte fortsätta att vara olika mer eller mindre ofullkomliga och felaktiga påståenden, hypoteser eller dogmer, vilkas riktighet man kan bråka om och därigenom föröka antipatin, hatet eller kriget med dess dödsbringande följder, lidanden av varje slag. Livets sanna mening är uteslutande att skapa fullkomlighet och därmed fred, glädje och lycka, inte en mordisk underminering av det levande väsendets livsupplevelse.

St. 26.7 *Hur man kan tillägna sig vetenskapen för uppträdande*

Hur får man kunskap om denna livets mening? Ja, varifrån har man fått den materiella vetenskapen? Är det inte genom att se, höra och förstå? En gång förstod sig människor inte på den fysiska världen, behärskade

varken eld eller vatten, järn eller stål, tid eller rum. Är de inte herre över dessa företeelser i dag? Men detta herravälde har de inte uppnått genom hypoteser eller påståenden, utan genom realistiska faktum. Men nu behöver de finna realiteter på vilka man kan skapa vetenskap för psyke och uppträdande, en vetenskap som kan påvisa för dem som faktum att alla olyckstillstånd är resultat av felaktigt uppträdande. Det ska således inte vara fanatism vare sig beträffande föda eller uppträdande, utan en fullständigt naturlig uppfyllelse av naturliga krav. De onaturliga och dräpande begären och kraven som människor utvecklat i sitt dagliga liv måste bekämpas, men inte med påståenden från den ena eller den andra mer eller mindre auktoriserade fanatismen eller dogmatiken. Man måste själv sätta i gång och bryta igenom den skenbara hopplösheten. Livet är i sig självt absolut inte hopplöst. Det finns en väg för alla ut ur mörkret. Livet är en förunderlig läromästare. Vi kan här, oberoende av Bibeln eller andra heliga böcker, oberoende av profeter, präster och lärare, lära oss att läsa livets egen utläggning eller förklaring av livsmysteriet i form av direkta faktum. Det finns inte en enda företeelse i lösningen av livsmysteriet som inte livet självt avslöjar, när man lär sig förstå dess eget språk.

St. 26.8 *När människans tänkande blir till döds kraft i stället för livskraft*

Vad ska då detta livets tal bibringa människan? Det ska först och främst göra henne immun mot alla lidanden eller former av olyckliga öden. Så länge det finns olyckliga öden har vederbörande individer ännu inte lärt känna det verkliga livet, den verkliga freden och glädjen över att finnas till. Man söker skapa immunitet mot sjukdomar med vacciner, men detta är inte den fullkomliga vägen. Den kan därför endast utgöra en provisorisk nödåtgärd. Den verkliga och absoluta immuniteten mot allt det onda kan endast skapas på psykisk väg, det vill säga genom skapandet av en fullkomlig livskraft. Denna livskraft skapas inte av något som helst slag av fysisk materia, den skapas inte genom att man dödar djur eller genom att man inympar sjukdomar på andra väsen. Den kräver ingen som helst form av vivisektion eller tortyr av andra väsen. Detta psykiska vaccin eller serum, denna livskraft, skapar man med sin tanke-

sfär. Alla tankearter är av elektrisk natur och går genom blodet. Här skapar de den verkliga, fullkomliga livskraften, om vederbörande människas tankesfär helt är i kontakt med livets lagar. Är människans tankekraft däremot inte i kontakt med dessa lagar, blir den en dålig, ja, ibland en helt dödsbringande livskraft. Den har inte någon förmåga att göra människan immun mot lidandena, utan är i stället i sig själv giftig och skapar i hög grad mottaglighet för underminerande psykiska och därefter fysiska sjukdomar för sin upphovsman. Den blir därmed absolut dödsbringande. I stället för att verka som livskraft, blir den till en döds kraft i organismen som den till sist kan bringa till fullständig undergång.

St. 26.9 *Ett livsvaccin som gör människan immun mot alla lidanden*

Den stora frågan blir då för den sökande forskaren vilken kapacitet hans livskraft utgör. Är den sjukdoms- eller dödsfrämjande eller är den vad den ska vara, nämligen till hundra procent livsfrämjande? Koncentrationen på det fullkomliga livsvaccinet eller den fullkomliga livskraften är således det absolut enda nödvändiga för alla lidande och olyckliga människor. Detta livsvaccin eller serum är av psykiskt material och kan därför endast byggas upp med hjälp av särskilt utvalda tankearter. Men detta känner människorna ännu inte till. De låter alla de olika tankearterna, såväl de dödsbringande som de livgivande, mer eller mindre ohämmat strömma genom hjärnan och blodet utan minsta tanke på vad detta kan åstadkomma av underminering av hälsan i deras egen organism, och vilka olyckliga situationer de skapar i sitt eget förhållande till medväsen eller omgivning. De anar alltså inte att detta helt befördrar deras öde till att kulminera i olycka och lidande. Det finns tankearter som leder till hjärtlidande, till cancer, till spetälska, till magsår, till försvagning av de högsta och bärande livsfunktionerna, ja, alla lidanden utan undantag har

sin djupaste rot eller sitt första ursprung i använda tankearter som avviker från livslagen i de givna situationerna.

St. 26.10 *Orsaken till dödsfruktan och vägen ut ur den*

Som vi här har sett, bestäms alla öden, såväl ljusa som mörka, alla former av lidande liksom allt sunt välbefinnande, uteslutande av vad vi före dessa öden hade gjort till vana att tänka om våra medväsen, vad vi hade gjort till vana att tänka om livets högsta struktur och detta tänkandes dödsbringande eller livgivande inverkan på vårt förhållande till vår nästa, som är detsamma som våra medväsen i såväl växt- och djurriket som i själva människoriket. Fruktan och de åtföljande olyckliga tillstånden för människorna bottenar alltså uteslutande i dessa väsens okunnighet om tänkesätt och livskraft, okunnighet om hur fullkomliga själsliga eller psykiska tillstånd skapas och därmed okunnighet om vägen till att bli livets och dödens herre, som det är livets mening att människan en gång ska bli. Gud har ju förutsagt sitt mål med den jordiska människan på följande sätt: "Vi skall göra människor som är vår avbild, som är lika oss." Endast den människa som utvecklats till att vara vaket dagsmedveten i sin själ eller sitt psyke, och därmed har övervunnit döden och mörkret i sitt öde, kan vara att beteckna som "Guds avbild". Den människa som inte är herre över sitt öde, är i motsvarande grad slav under detta. Vägen ut ur dödsfruktan, vägen till ljuset, går således uteslutande genom vår förmåga att tänka fullkomligt. Och vi kan här börja förstå att tankearter som i manifestation och utlösning avslöjar att deras upphovsman älskar Gud över alla ting och sin nästa som sig själv, är uppfyllelsen av alla lagar och därmed oundvikligen gör väsendet till ett med Fadern, till ett med vägen, sanningen och livet, till ett med ljusoceanen i Guds andes strålgloria.

Skrivet som artikel till Kosmos nr 8/1953.

Fredag

Naturen som läromästare

Texter från Tredje testamentet:

DEN KOSMISKA UTVECKLINGSSPIRALEN OCH ÅRSTIDERNA I av Martinus

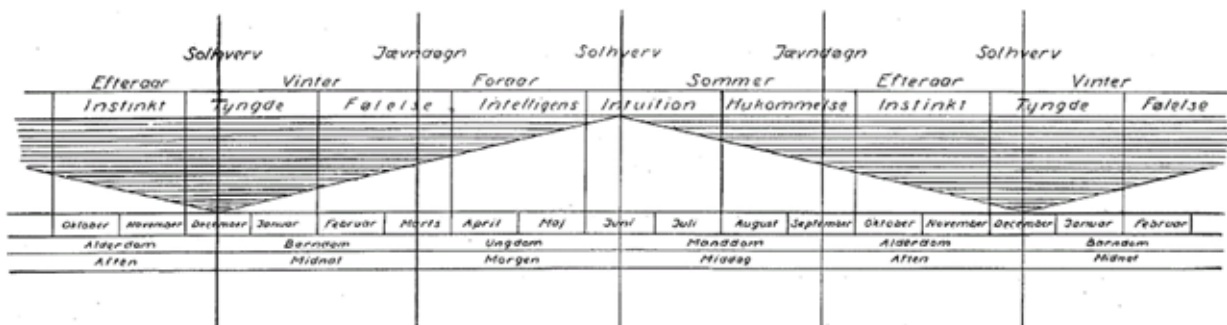
Det har efterhand blivit alltmer vanligt, att folk söker sig ut i naturen. Framförallt om våren och sommaren ser man hela skaror av unga människor lastade med ryggsäckar, packade med nödvändiga grejor för camping i det fria, på cykel eller till fots dra ut till landet, bort från städerna, bort från larm och stöj för att fira sin weekend. Under sommarmånaderna kommer fler och fler av de äldre med för att fira sin semester med ett härligt liv vid skog och strand. Alla vill komma ut. Naturen kallar, dess röst blir starkare och starkare och lyhörddheten för denna röst stiger ständigt.

Det är bra för alla människor med sönderslitna nerver att få komma ut i naturen, ut till blommorna och djuren, ut till backarna, skogen och havet. Men det verkligt sanna och välsignelserika utbytet och den gudomliga njutningen av samvaron med naturen får man först i full utsträckning, när man lär känna det man ser. Då ser man, att den är ett uttryck för något högre och mer än enbart natur och då upptäcker man att alltsammans är en motsvarighet till vårt eget inre medvetande, ja, att naturen verkligen är vår sanna "moder" och att det bokstavligen talat är hennes blod, som kosmiskt sett flyter i våra ådror.

Det är hennes starka, skiftande temperament: vinterns is och snö med kalla dagar och långa nätter, vårens vaknande liv med gröna löv och gökens rop, sommarens varma solsken och blomsterdoft med ljusa nätter och månskenskvällar, höstens oväder med regn och slask, de vissnande skogarna och markerna, som uppenbarar sig bakom vårt eget bröst, som hamrar, sjuder och gror i vår egen puls, i vår egen tanke och mentalitet. Det är "hennes" hela själ, som går igen i utlösningen av vår maximala viljekraft såväl som vår minsta suck. Vi kan endast uppenbara "familjelikheten". Hela vårt framträdande avslöjar släktskapen.

Det är i samband härmed, som jag tänkt, att följande skiss av årstiderna och utvecklingsspiralen skulle kunna vara ett nyttigt ord med på vägen ut i naturen.

Som läsarna av Livets Bog vet, utgör utvecklingsspiralen en zon, där mentaliteten kulminerar i mentalt ljus och en annan, där den kulminerar i mentalt mörker. Dessa två kulminationer kommer därigenom att representera en slags kosmisk sommar respektive vinter, liksom övergångsstadier mellan dessa kulminationer på samma sätt blir en slags kosmisk vår och höst. Spiralen representerar således i kosmiskt framträdande, vad det vanliga året utgör i fysisk bemärkelse. Året med dess fyra årstider blir därigenom en sinnebild eller symbol för spiralerna eller det

Udviklingsspiralen og Årstidene.

levande väsendets kosmiska färd genom sin eviga tillvaro.

På bifogade symbol ser vi dessa årstider inritade analogt med spiralens indelningar. Vi vet, att spiralens kulmination i kosmiskt mörker faller i djurriket. Därför blir denna zon och dess närmaste område spiralens vinter och svarar mot vår fysiska vinter från vintersolstånd och till vårdagjämning, d.v.s. från den 21 dec. till den 21 mars. *Slutet av december, hela januari, februari och det mesta av mars är således en symbol på eller ett återsken av spiralens kosmiska vinter.*

Liksom det mesta av växtlivet under dessa månader ligger i dvala och djuren och människorna i stor utsträckning uppehåller sitt fysiska liv på konstlad väg genom hålor och hus, kläder och uppvärmning och således är långt borta från livets kulmination i fysiskt avseende, så är också de levande väsendena i spiralens vinter, vilket som framgår av teckningen, innebär största delen av djurriket, var till den jordiska människan ännu hör, samt första delen av känsloriket, ännu långt borta från livets kosmiska kulmination. Hon arbetar sig förvisso fram mot den stora födelsen, varvid hon inträder i känsloriket och blir en riktig människa, men t.o.m. detta tillstånd hör ännu, i detta rikets första zon, till spiralens vinter.

Med den stora födelsen upphör smärtorna och lidandet, men individen är ännu endast ett litet nyfött barn sett i kosmiskt perspektiv. Här börjar dess första verkliga kosmiska barnaår. I den tidigare djuriska tillvaron var den i samma perspektiv endast ett ofött foster, vars liv endast är analogt med det inre liv, som slumrar i de vissna träden eller växterna om vintern.

Fram emot vinterns slut sjuder och gror emellertid inre gudomliga krafter i de "vissna" växterna, och förberedelser för kommande nya skott, sköna blad, stjälkar och färgrika blommor börjar utlösas.

Den jordiska människan befinner sig alltså på ett stadium i utvecklingens vinter, där hon liksom växten i den fysiska vintern börjar få sina inre krafter i stark rörelse. För detta väsen utgör dessa inre krafter hela dess fysiska framträdande. All dess kamp, alla krig, revolutioner, olycksfall, sjukdomar och olyckliga tillstånd är spiralvinterns polarvind, som driver fram över vägar och stigar och håller allt i sitt isande famntag.

Men liksom den fysiska vinternatten

ibland kan få revor i de mörka molnen, där stjärnorna lyser igenom, så har den kosmiska vinternatten också sina revor i molnen, genom vilka stjärnorna blinkar och berättar om ett kommande omslag i vädret, om klar himmel och en allt större tillgång till sol och ljus, till vår och sommar. Detta ger sig återigen tillkänna på den jordiska människans mentalitet i form av hennes uppfinningsförmåga. Hennes växande konstnärliga skaparförmåga, hennes växande längtan efter kosmiskt vetande är "safterna" som sjuder och gror i den jordmänniska "plantan". Det är de första verkningarna av en närmande kosmisk sols livgivande värme. Alla de tekniska skapelser, maskiner, apparater och inrättningar, som på olika sätt skall frigöra människorna från materiellt slit, som skall skona deras händer från valkar och grov hud, som skall hindra deras svaga ryggar från att bli böjda under arbetets tyngd och skapa ekonomisk frihet, jämlikhet och välstånd, är *de kosmiska växternas första små spirande knoppar* och tecknen på spiralvårens snara ankomst. På den jordiska människans utvecklingsnivå är de emellertid ännu endast i januaristadiet och måste därför ännu kämpa med den kosmiska vinterns iskalla temperatur med dess frost och snö, dvs. egoismen, habegäret, maktbegäret och hämndlystnaden. Många av de vackra, lovande knopparna blir också till förkrympta stackare, som bildligt sett haltar sig fram på kryckor, med bandage och rullstolar. *Sådana förkrympta kosmiska knoppar är identiska med det vi känner som arbetslöshet, fattigdom, social nöd och elände av olika slag, och i vars fotspår följer tjuveri, dagdriveri, rånmord, självmord, kroppslig och moralisk osundhet på alla områden. Arbetskonflikter i form av strejker och lock-outer, politiska intriger, statskupper, militarism, diktatur och förtryck, tortyr och dödsstraff, förbud mot fredslitteratur, förbud att bekämpa krig och upphävandet av yttrandefrihet är det kosmiska januaris kalla istäcke som nu vilar över den jordiska människans skapelser och gör dem jämförbara med spiralens tidiga vårknoppar eller skott.*

Men de eviga lagarna betingar, att ingenting kan stå stilla och vintern och mörkret kan därför inte heller stå stilla, utan måste ge vika för sommaren och ljuset. Redan i februari blir solens och ljusets begynnande övertag synligt i atmosfären. Dagarna blir längre. Töväder med snöslask och regn omväxlande

med enstaka solskensdagar är de första synliga tecknen på vinterns begynnande reträtt. Den kan inte längre hålla livet nere. De första spåda knopparna öppnar sig. Vintergäck, eranthis, krokus och liknande tidiga vårblommor tittar fram. En ny levande värld blir synlig. En värld som förr var fylld med knoppar i tjocka skal, tyngda av is och snö, börjar öppna sig mitt i de ostadiga klimatförhållandena i denna sommarens och vinterns kampzon, ljusets och mörkrets slagfält.

Men på detta slagfält får frosten och kylan sitt banesår. Solen och ljuset blir i allt större utsträckning de allenarådande faktorerna, och vårens friska bris börjar hålla sitt intåg över backar och diken, över åker och äng, kärr och mossar, som snart kommer att befolkas med små arbetsamma väsen, bevingade nomader, vars lovsång ur tusentals strupar ackompanjerar livets och sommarens återkomst till dödens och mörkrets kalla breddgrader.

I den kosmiska spiralen är samma principer eller februari- och marsstadiet lätt att känna igen. *De nämnda knopparna, som börjar öppna sig, vårens första små blommor, som sticker fram, ja, stundom genom själva snön, symboliserar ingenting mindre än "den stora födelsen". De starka skiftningarna i atmosfären med tö, snöslask och regn, som till sist får frosten att kapitulera, de små knopparna att öppna sig och fåglarna att sjunga, symboliserar "den heliga andens" begynnande inflytande på djurriket, som ju utgör spiralens vinter och dess tilltagande förvandling av denna vinter fram till den kosmiska våren. Det är denna helige ande, som i form av verklig andlig vetenskap får den mentala isen och snön, egoismen och självdyrkan, hatet och maktbegäret att smälta. Därigenom kan osjälviskhetens, nästankärleken och barmhärtighetens friska vårbris få insteg i kulturen och låta ett rike uppstå, där frukterna av människans tekniska fullkomning och mekaniska snille inte förkvävs av egoismens kalla istäcke och blir till smärta, nöd och elände utan däremot komma till sin fulla utveckling, bli till allas bästa och gemensamma goda för alla levande väsen i zonen. I full harmoni med den heliga anden avlägsnas då all smärta och allt lidande, varigenom en zon uppstår, som visserligen är ett slags kosmiskt barnastadium och som sådant ännu hör till spiralens vinterområde, men som dock är bortom dess verkliga frost*

och kyla, dvs. bortom allt som heter smärta och lidande, gråt och tandagnisslan. Den kommer således att representera kulminationen – inte av djurisk – utan av verkligt sann mänsklig tillvaro.

Denna tillvaro uttrycker alltså känsloriket eller det riktiga människoriket, det rike om vilket Kristus sade, att det icke var av denna världen. Första delen av detta rike och sista delen av djurriket, dvs. den jordiska människans stadium, utgör alltså tillsammans spiralens vinter.

Men när denna sköna tillvaro, som infinnes sig med en jordmänniskas upplevelse av "den stora födelsen" och inlemmandet i det riktiga människoriket således ännu hör till den kosmiska vintern, börjar det här bli uppenbart, vilket oändligt perspektiv av salighet och lycka den kosmiska utvecklingsspiralen i verkligheten är.

DEN KOSMISKA UTVECKLINGSSPIRALEN OCH ÅRSTIDERN II

av Martinus

Som teckningen visar utgör sista delen av mars och april, maj och första delen av juni utvecklingsspiralens vår. Första delen av denna period har i fysisk bemärkelse sina starka vårvindar med kraftiga omkastningar i atmosfären, sitt aprilväder, efterdyningar av vintern och förelöpare till sommaren med starkt solsken omväxlande med hagelbyar och blötsnö. Detta visar naturens ofantliga skaparkraft som genom en allt starkare sol och värme omskapar vinterns gråa och trista förhållanden till ett underbart färgrikt liv, till gröna, gula, blå, röda och violetta sfärer, där miljontals små strupar skapar de härligaste klanger för örat och får en flod av ungdomlig skaparglädje att välla fram överallt där man går och står. På samma sätt är också sista delen av människoriket samt visdomsriket och första delen av den gudomliga världen uttryck för spiralens vår, dvs. uttryck för en ofantlig skaparkraft, livskraft och ofantlig manifestationsförmåga. Härifrån utgår de kosmiska världsimpulserna, härifrån rekryteras klotens världsfrälsare. Det är auran från denna zons befolkning, som kastar sin kosmiska strålgans in över de kalla, djuriska kloten och genom sin glädjeframbringande varma livskraft förmedlar den kosmiska våren till dessa mentala vin-

terområden.

Som uttryck för spiralens sommar står sista delen av juni samt juli, augusti och första delen av september. Liksom denna tidrymd här uttrycker skapelsens kulmination eller höjdpunkt i fysisk utveckling, så uttrycker också sista delen av den gudomliga världen och första delen av salighetsriket den kulminerande upplevelsen av medveten fullkomlighet och mentalt välbehag. Här finns livets högsta kosmiska fullkomning av tanke- och hjärnverksamhet. Här strålar allt i fullkomlig kosmisk klarhet. På grund av den kulminerande intuitionen och minnesenergin är forntid och framtid här närvarande i individens upplevelse av nuet. Här är världsplanens hemort och därmed livslagarnas födelsezon. Här kontrolleras världarnas och individernas öden. Här har det levande väsendet nått sin högsta frihet eller mest oavhängiga eller obundna manifestationsutveckling, eftersom det är befriat från sin grova fysiska materia. De levande väsendenas organismer är här befriade från den fysiska materian och består av skinande eller lysande tankemateria, som i strålade färger skiftar i olika nyanser, förtätas eller upplöses av viljans minsta impuls. Livets högsta värme eller behagsförnimmelser finns här till överflöd liksom livets högsta obehagsförnimmelser kulminerar i den jordmänniska delen av djurriket. Ja, livets högsta solsken och sommarvärme lyser över den gudomliga världen. Men liksom den fysiska sommaren följs av en höst, så kommer det också en höst efter den kosmiska sommaren, som det levande väsendet vid sin passage genom utvecklingsspiralen också måste passera. Sista delen av september samt oktober, november och första delen av december, som ju bildar vår fysiska höst, blir således symbol på den kosmiska hösten. Liksom kylan vid denna årstid börjar bli alltmer dominerande och börjar överföra det mesta av växtlivet till ett fysiskt dvaltillstånd, som får de gröna löven att vissna, får höststormarna att vina kring gathörn och på hav, som välter träden i skogen och kastar skeppen mot bränningarna vid kusten, samtidigt med att mörkret och frosten ökar och binder allt i sitt isnande famntag, så kommer också i sista delen av salighetsriket samt instinktriket och första delen av tyngdriket allt kosmiskt liv att inkapsla sig i grov materia. Livet drar sig tillbaka från den gudomliga världens famntag och andliga värme, och sjun-

ker ner i ett dvaltillstånd, får det att inveckla sig i materien, får det att frysa till is. Denna is är identisk med det vi känner som mineral och kristaller. Alla mineraler och kristaller är kosmisk is och snö och är alltså kulmination av inveckling eller kulmination av kontrasten till den process, som äger rum i spiralens vår, då livet utvecklar sig. Denna senare process känner vi bäst under begreppet utveckling.

Men då det i all frusen materia existerar en medvetenhetsenergi, som är helt oberörd av kyla, kan livet inte utsläckas och medvetandet inte dö. Denna materia är den sjätte grundenergin, minnesenergin. Den fungerar fortfarande oberörd av den övriga materiens kristalliserade tillstånd, ja, den har t.o.m. sin kulmination här och kan således med full kraft föra individens mentalitet i form av en inåt medveten men utåt omedveten, salig erinring om det tidigare upplevda, vidare genom varje kristallisering, förtätning eller infrysning. Denna i den förtätade fysiska materien inkapslade saliga erinringen eller sjätte grundenergin kommer till synes som det i denna materia gömda, naturliga anlaget, som genom yttre påverkan kan omskapas till organiskt liv, så att medvetandet, när de yttre förhållandena, dvs. värmen återigen infinner sig, häriifrån kan fortplanta sig vidare till den smältande materien och individen därigenom skapa organiska kroppar eller redskap för upplevelse av nytt yttre liv.

All fysisk materia är således i verkligheten endast infruset kosmiskt medvetande, och endast genom fysisk värme kan det frigöras och komma till utveckling, bli till manifestation av yttre liv och medvetande. All manifestation, all skapelse, alla former för liv blir därför i första hand en fråga om värmegrader. Allt liv är en reaktion mellan kyla och värme. Här på beror stjärnornas gång, klotens volym, solens färg och stjärnornas töcken. Därigenom blir varje kropp, varje ting och förnimmelse, varje förstening och upplösning en kosmisk termometer. Allt som kan iakttagas är en form för temperatur. Allt är värmegrader och alla värmegrader är begränsad kyla. Ingenting kan finnas till utan att vara ett förhållande mellan kyla och värme. Där värmen får övertaget uppstår sommaren och där kylan får övertaget uppstår vintern. Våren uttrycker alltså en kamp mellan kyla och värme, där värmen seg-rar och skapar sommarens kulmination, medan hösten däremot är en kamp, där kylan

segrar och skapar vinterns kulmination. Medan vintern och sommaren är de mer lugna jämviktstillstånden, därför att den ena av de två kämpande parterna, kylan resp. värmen, har övertaget, är våren och hösten däremot speciella kampzoner, därför att parterna här är varandra mer jämbördiga, där ingen av dem ännu har fått övertaget. Här rasar stormarna och ovädret med obönhörlig styrka, till dess en av parterna segrar och kulminationen av ljuset eller mörkret antingen man ser det ur kosmisk eller fysisk synpunkt blir synlig och blir upplevd av åskådaren, det levande väsendet, och därmed bestämmande för dess tillvaro. Väsendet genomlever vintern och upplever våren, det njuter av sommaren, möter hösten och går över i en ny vinters företeelser och därefter in i en ny vår osv. Varje årstid präglar helt dess framträdande, klädedräkt, liv och manifestation. Hela dess fysiska framträdande blir ett fullkomligt uttryck för samma princip och samma lagar som dess andliga eller kosmiska resa genom den eviga tillvaron uppvisar.

Då livet således dirigeras av eviga lagar, som låter en permanent rytm åstadkomma en rörelse från värme till kyla och från kyla till värme upprätthålls den cirkulation av krafter, som gör all skapelse, all upplevelse av liv till ett kretslopp, varför detta liv oundvikligen måste forma sig som en skiftande kulmination av kyla och värme och därigenom en skiftande inveckling och utveckling, som för det levande väsendet blir en växlande upplevelse av kontrasternas kulmination och därigenom en permanent, fortlöpande förbättring av förmågan att uppleva tillvaron.

Det är alltså en sådan rytmisk rörelse från kulmination till kulmination, som vi inom den andliga vetenskapen kallar en spiral. Vi har nu fått en liten inblick i hur denna spiralprincip går igen i de största fysiska företeelserna. Vi har sett att det fysiska året och utvecklingsspiralen utgör samma princip och har samma fyra årstider.

Men det är i samband härmed heller inte svårt för läsaren att förstå, att hans eget fysiska liv också är en spiral eller ett år, vars fyra årstider, vinter, vår, sommar och höst representeras av barndom, ungdom, mandom och ålderdom. Är det inte samma sak med dygnet? Kan midnatt inte betecknas som dygnets vinter, morgonen som dess vår, middagen som dess sommar och aftonen som dess höst?

Ja, de eviga lagarna gör följande bibliska ord till en evig, orubblig sanning såväl inne i det levande väsendets mentala sfär som ute i naturens vitt förgrenade områden: "Hädanefter skall, så länge jorden står, sådd och skörd, kyla och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra."

Skannat från Kontaktbrev nr 14-16 1961. OCR-läst.

I den tryckta utgåvan av artikeln var symbolen roterad 90 grader moturs.

SOMMARLANDET

av Martinus

Årstiderna ger oss kunskap och utvecklingsmöjligheter

Efterhand som den moderna kulturen har präglat människorna, har de mer och mer känt nödvändigheten av att komma ut i naturen. Vi upplever ju här på våra breddgrader en underbar kontrast mellan årstiderna, som gör att vi får veta mycket mer. Vi kan utvecklas mycket mer på våra breddgrader än vi skulle kunna där det råder evig sommar eller evig vinter.

Det har sin betydelse att dessa kontrastförhållanden mellan årstiderna finns. Därigenom uppstår alla de många egendomliga nyanser och former för utvecklande av liv som vi lever på. De utgör den kunskap vi uppnått och den kunskap vi kommer att få. Det finns inte någon människa eller något väsen som är i stånd att komma till en insikt som inte har sitt ursprung i just det vi upplever i den yttre världen, i naturens processer.

I naturen upplever vi två stora kontraster. Vintern yttrar sig därigenom att den hämmar livets framkomst. Vi måste i högre grad kämpa för att existera, men vi har varit i stånd att övervinna vissa krafter, så att vi kan uppleva vintern på ett någorlunda humant sätt. Vi har kunnat klara oss därför att vi uppfunnit kakelugnar, konstgjord värme och konstgjort ljus. Vi kan själva framställa en del av det ljus och den värme som vi inte har i naturen om vintern.

Detta visar att vintern utgör ett stort hinder. För djurens vidkommande är det ju många som inte överlever den. Det är många som fryser ihjäl. Ofta kan markens djur inte få den föda de behöver. Dessa processer betyder inte bara att det är frost och vinter. De har en större betydelse.

Kosmiska analfabeter och livets mening

Det är inte meningen att människor skall fortsätta att vara kosmiska analfabeter och uppleva alla de många företeelserna utan att veta vad det är de upplever. Det är inte meningen att de skall bevittna en gudomlig uppenbarelse och sedan inte ana att det är en gudomlig uppenbarelse. Så länge människorna endast har fått sin kunskap från andra väsen, från världsåterlösningsprincipen, från kyrkorna, profeterna osv., befinner de sig ju endast på ett barnstadium. En kunskap som man har från andra och som man inte själv kan uppleva och dokumentera är ju inte en suverän kunskap. Men den kunskap man kan tillägna sig av egen kraft och genom egna sinnen gör oss suveräna. Där man själv kan se, blir man oberoende av andra, det är det som är meningen.

Naturen är läromästaren

Då människorna i mycket hög grad lever på andras meningar, har de ännu inte nått så långt att de blivit suveräna i sitt vetande. Men härtill tjänar så naturen. Det är ju naturen som fört oss fram, skapat våra ögon och öron, skapat vår organism och alltjämt befördrar dess automatfunktioner och ger oss förmåga att vakna och uppleva livet varje dag. Eftersom vi har fått en sådan organism, som utslutande är ett förnimmelseredskap varigenom vi kan förnimma och tillkännage oss för vår omgivning, kan det ju inte vara meningen att vi inte skall använda detta väldiga förnimmelseredskap till att tillägna oss livets mening med.

Intelligens och kosmiskt medvetande

Nu har vi ju kommit därhän att en mängd människor upplever tingen med sin intelligens, och det som de inte kan uppleva med intelligensen räknar de inte för särskilt mycket.

Med intelligensen kan man samla erfarenheter i tusental. Vi kan klara oss med intelligensen inom ett särskilt litet område där vi blivit experter. Men när erfarenheterna tornar upp sig, tusentals livserfarenheter uppsummeras i vårt övermedvetande, i vårt ödeselement, och genom våra talangkärnor kommer till utlösning, är intelligensen inte tillräcklig. Men då har Försynen också gett oss en annan stor förmåga varigenom vi kan uppleva hela erfarenhetsområdet. Det är

denna upplevelseförmåga som blir till kosmiskt medvetande.

Det kosmiska medvetandet använder också de fysiska sinnen

Det kosmiska medvetandet använder de fysiska sinnen. Det ser och hör. Liksom vanliga människor ser med sina fysiska sinnen, så ser också det kosmiskt medvetna väsendet världen. Men skillnaden är att den vanliga människan, som inte har fått denna högre förmåga utvecklad, inte kan komma längre där. Hon måste försöka råda bot på detta genom sin intelligens, men det finns många områden där intelligensen inte räcker till. Den är särskilt avsedd att användas till att väga och mäta med och kan inte kombinera. Med intelligensen kommer man aldrig någonsin att kunna förstå världsbilden. För att kunna få den riktiga och stora överblicken över erfarenhetsområdet, måste man få en högre förmåga, och därför skall denna förnimmelseförmåga nu utvecklas.

Våren och sommaren

”Sommarlandet” ger oss en väldigt klar bild av hur det hela försiggår. Vad är sommaren egentligen? Det är ju den skillnaden på sommar och vinter, att vintern hämmar livet, den söker förkväva livet. Frost och kyla är dödsbringande realiteter, solljuset saknas eller är i varje fall inte så närvarande som på sommaren. Vi ser att allt i den fysiska världen är beroende av denna livskälla. Överallt där livskällan kommer fram tillräckligt i en passande konstellation med den fysiska världen, där utvecklas livet. Vi ser om våren hur döda träd fylls med underbart friska löv, som doftar och ger oss vitaminer för själen. Vi ser hur markerna grönskar och ängarna breder ut sig i enorma färgområden. Livet växer fram i en väldig mängd nyanser.

Vad är det som växer fram? Ja, sett med intelligensen är det fysiska krafter, ämnen, kemiska processer osv. Syftet med tillvaron är emellertid inte bara att den skall vara döda kemiska krafter. Men de döda kemiska krafterna åstadkommer något som de befördras till genom en högre gudomlig plan. Vårens och sommarens framträdande visar hela världsbilden.

De fyra årstiderna och de stora principerna i naturen

Vi kan i de fyra årstiderna se att de exakt motsvarar den stora livsprincipen. Vi är ju skapade, vårt dagliga liv, vår karaktär, vårt utseende, ja, det finns ingenting hos oss som inte har blivit till genom dessa skiftande processer mellan den dödsbringande, hämmande vintern, och den livsfrämjande, glädjebefordrande sommaren. Vi ser att denna princip, som i mycket hög grad gör sig gällande i den yttre världen, har ett högre framträdande, precis som alla andra stora principer i naturen. De framträder allesamman i högre former, och det är det som människor skall börja lära sig. Det är dessa högre former som intelligensen inte helt kan förstå. Den kan vara med om att utreda när den får facit, men den kan inte själv finna dem. Vi är en produkt av vinter och sommar, och vi skulle ha varit helt annorlunda om vi inte hade levt många liv genom detta skiftande vinter- och sommartillstånd. Vi skulle visserligen leva, men vi skulle vara helt andra väsen.

Nu är vi en väldig kopia av dessa yttre krafter. Alla människor som inte är invigda, som inte har nått det mål som människorna skall nå, visar i sin mentalitet att de är barn av den yttre världen. De har inom sig ett vinterområde som är absolut livshämmande, dödsbringande och köldbefordrande. Och de har ett annat område där solen kommer fram, där det är sommarmedvetande, där det lyser och värmer för de människor som de nu kastar sina strålar eller sin sympati mot.

Den jordiska människan har alltså två naturer, och vi kan på grundval av dessa båda naturer fullständigt bedöma och bestämma var hon står i spiralkretsloppet. Vi kan på storleken av vinterområdet och sommarområdet i väsendet finna dess plats i årskretsloppet.

Årskretsloppet har sitt vintersolstånd och sitt sommarsolstånd, och däremellan har det sin vårdagjämning och sin höstdagjämning. Och dessa visar oss vad som försiggår ute i den yttre naturen i detta kretslopp. Dessa nyanser, dessa förhållanden mellan ljus och mörker eller vinter och sommar, som gör sig gällande i detta kretslopp, kan vi exakt påvisa i det mänskliga medvetandet.

Självupplevelsen av livets mening och Gudomen

Det är livets mening att människorna skall finna en ny väg till livskällan. Bibeln och tron på det som skrivits och på traditioner kan inte föra människorna vidare. De har fått denna väldiga intelligens och vill ha kunskap på dessa områden. Men då de inte skall få denna kunskap från andra människor eller genom tro, så finns det ingen annan väg än genom deras egen förnimmelse av och inställning till det som sker i naturen. Nu är världsåterlösningsprincipen inställd på detta och inte på att låta ett väsen framstå som är konung i århundraden och får människan att ligga på knä framför det. Detta var gudomligt tidigare, då människor var så små att de inte kunde tänka själva. Men i dag skall människorna inte vara tillbedjare av någon, annat än av det enda väsendet: Gudomen. Och detta väsen skall de ha kontakt med genom sin egen inställning på naturen.

Att läsa den verkliga livets bok

De kommer att se att vinter och sommar, vår och höst passerar förbi som de brukar, men de skall få uppleva att de inte kan vara likgiltiga inför dessa ting – att det är som en uppslagen bok. Naturen är den verkliga livets bok med det strålande solskenet, de underbaraste natursköna dofter, de ljusa nätterna, det gröna böljande landskapet, de härliga sammankomsterna.

Det är ett väldigt utvecklande av livet. Människorna skall få se att mentaliteten inte skall försätta att vara en livshämmande vinterzon. Den skall förvandlas och nå fram till ett sommartillstånd.

I den årstid vi nu är inne i pekar allting hän mot sommarlandet, och alla önskar komma ut i den fria naturen i stället för att sitta inne i lägenheterna hela tiden. Men det är inte bara för att uppleva det underbart värmande solskenet, det är också för att efter hand få förmåga att förstå naturen på samma sätt som när de går på teater eller på bio och följer med i vad som försiggår på scenen eller på den vita duken. Så kommer de att få förmåga att börja följa med i vad som sker i den minsta växt, i det lilla djuret. De ser inte bara att det är ett litet djur som lever på det eller det sättet. De kommer att få se att det döljer sig något helt annat bakom det. Det är ju endast bokstäver som kan sättas samman

med andra bokstäver, och så blir det meningar av det, och meningarna berättar något, och de berättar alltså Guds tankar.

Att tänka Guds tankar

Dessa Guds tankar går in i medvetandet och får människorna att tänka Guds tankar. När det blir till vana att tänka Guds tankar, börjar man bli till Guds avbild. Man skulle aldrig någonsin kunna uppnå detta medvetandetillstånd om inte denna höga gudomliga princip också manifesterades på det materiella planet i ett litet format, så att man kunde överblicka det.

Det är ju på det sättet att de väldiga kosmiska principerna har sina små motsvarigheter i mindre format. Det finns inga stora principer som inte också förekommer i små format, så att vi kan se dem med vår egen förmåga.

Årskretslopp upplever vi ju en mängd av. Våldigt många gånger får vi tillfälle att se de fyra årstiderna. Nu har människorna upplevt dem så många tusen gånger genom livet, att de börjar upptäcka att det inte bara är årstider. Det är inte bara vår och sommar, det är inte bara så att ett myller av växter kommer fram, att vintern inträder, det är också en berättelse. Det är så att säga ett skådespel, en uppenbarelse, en undervisning. Gudomen talar till det levande väsendet, berättar om dess egen natur och visar varför människorna upplever olycka och lidande, varför människorna är i krig med varandra, varför de är så olyckliga, varför människorna dör av svält och varför de blir sjuka och eländiga. Gudomen har genom miljonåriga epoker utvecklat en så fullkomlig organism, som skulle vara immun mot alla möjliga slags sjukdomar, och ändå ligger miljoner och åter miljoner människor i dag på sjukhus. Andra håller omkring på kryckor och är eländiga. Detta är ju något som hör utvecklingssteget till. Men Gudomen berättar så – i form av alla principerna i naturen – varför det går på det sättet. När naturens lagar för principerna inte uppfylls, sker samma sak: katastrofer. När vi ser det på ett högre plan, inne i vårt eget mentala tillstånd, då ser vi detsamma: katastrofer. Katastroferna sker alltså där människan är okunnig och därmed kärlekslös. Där kan hon inte uppfylla livets lag.

Det är vinter och sommar också i människans medvetande

Vi lever i en värld där solen kommer fram punktligt. Varje dag är den där den skall vara. Årstiderna skapas och Guds berättelse, Guds uppenbarelse lyser människorna till mötes och gör sin verkan. Genom att vi alltså får lov att uppleva dygnets och årets kretslopp många gånger, kan människorna inte undgå att upptäcka att där ligger lösningen.

Varför skulle det inte vara vår och höst, vinter och sommar i människans mentalitet när det är det ute i den stora naturen? Och varför skulle vi inte också ha två naturer: det så kallade onda och det goda, det vill säga vintern, den dödsbringande principen, och sommarens princip, den livgivande? Då vi nu i årtusenden, i tusentals liv har upplevt denna skiftande process, då måste vi ju formas på det sättet. Om vi tar lite lera i vår hand och rullar det, då får det denna runda form. Det blir en kula. Så måste det också inverka på människorna. Eftersom naturen upprepar en process precis på samma sätt i sin princip, då måste det komma ett bestämt resultat av det. Och resultatet blir att vi får se skillnad på det livgivande och det dödsbringande.

Vi kan övervinna vinterns kyla och mörker

Vintern har vi stora möjligheter att iakttaga. Därav kan vi lära oss hur vi själva skall övervinna de dödsbringande tillstånden, kyla och frost och nattens mörker. Och människorna har utvecklats till att i mycket hög grad kunna övervinna dessa dödsbringande tillstånd, så att de inom ett visst område kan uppleva sommarens värme mitt i vinterns kyla. Varför har vi kläder? Varför har vi hus? Varför har vi uppvärmning? För att vi skall kunna skapa ett sommartillstånd. Vi kan motarbeta de nedbrytande krafterna, de dödsbringande krafterna. Detta lär vi oss i naturen, i vår dagliga tillvaro. Det har blivit ett livsvillkor att vi skall övervinna vintern här i den yttre världen. I naturen sker denna övervinnelse genom att de livgivande krafterna, solens ljus och värme, får de dödsbringande krafterna, kyla och frost, att försvinna. Det ligger ju en väldig upplysning i denna princip.

I vår mentalitet finns vinter

Men i vår mentalitet finns det också dödsbringande tillstånd. Vi mottar kyla och frost från vår nästa som baktalar oss, som kritise-

rar oss. Ondska och missunnsamhet är frost och kyla, är dödsbringande krafter. Människan är ju Guds son och kan skapa vinter, liksom Gud kan skapa vinter, och hon skapar ju för närvarande i mycket hög grad vinter. Och hon kommer att upptäcka att hon lever i ett jättestort kosmiskt kretslopp, som är hundratusentals gånger större än årskretsloppet. Genom att till sist komma till klarhet över vårt eget mentala tillstånd och ödestillstånd, vårt eget lidandetillstånd och lyckotillstånd, samt genom att sätta in dessa tillstånd i årskretsloppet, kan vi förstå var vi står i detta jättestora kosmiska kretslopp.

Mänsklighetens allmänt gällande mentalitet står på ett stadium där den dräpande principen är den rådande. Geniala hjärnor använder sin intelligens till att upptäcka hur man kan mångdubbla vinterns princip genom att skapa kyla. Miljonstäder kan frysas ihjäl på bråkdels sekunder med atombomber eller vätebomber. Detta är vinterns princip.

Årskretsloppet lär oss att det behövs värme för att smälta isen

Människornas mentala kyla är analog med frosten som inte kan få växterna att komma fram. Den kan inte liva upp människorna. Det är inte frosten som får lövet att spricka ut om våren. Det är inte frosten som får fåglarna att jubla mot skyn och sjunga lovprisningar till Gudomen. Det är värmen och ljuset. Ja men, tror man då att människorna i miljontals år kan fortsätta att bli vittne till vad som sker, fortsätta att se orsakerna till det ena och det andra, och sedan ändå alltjämt vara ovetande och naiva och fortsätta att göra misstag, fortsätta att tro att man skapar sommar med vinterns princip? Det är ju det människorna tror. De tror ju att de med atombomber och vätebomber, genom utplåning av miljonstäder med deras kulturvärden kan skapa sommarens princip. Med dödsbringande natur tror man att man kan skapa sommarens ljus. Detta står i skriande kontrast till den princip som skapar årskretsloppets sommar. Ser vi inte att det är solen som stiger högt på himlen med sin värme? Och ser vi inte de ljusa dagarna? Är det inte det som livar upp? Är det inte härligt? Se de ljusa nätterna med deras underbara dofter och de många märkliga tingen, silhuetter, förtrollningar osv. Är det frost och kyla som skapar det? Är det inte värme och ljus? Men vad är värme och ljus?

Det har sin motsvarighet på alla plan liksom tonerna. Tonerna går igen i oktaver, upprepas i högre och högre arter eller områden, och likadant är det med alla företeelser, så är det också med vinter och sommar, och så är det med den dräpande principen.

I naturen visas detta för att vi skall kunna lära oss att se att det passar in på det mentala området. Dygnet finns ju i årskretsloppet för att vi därigenom skall kunna lära oss se hur det hela är ordnat, hur grundprincipen är. Där det inte kommer ljus och värme blir det inlandsis.

Vi har en mängd exempel. Varför? Därför att människorna skall lära sig se att det passar in på det mentala. Varför tror man att Grönland är täckt av en väldig isbarriär? Tror man att det bara är en slump att det kommit att ligga is där? Nej, det är för att övertyga alla jordens människor om vad som behövs för att smälta is. Jag tänker också på de miljarder människor som befinner sig på den andra sidan. Vi skall komma ihåg att det finns fler människor än de som är här i den fysiska organismen. Alla dessa människor är knutna till jorden. Och de skall undervisas, och det skall visas exempel. Och på samma sätt är alla företeelser, polerna, ekvatorns brännande öknar och våra breddgrader, en demonstration, en uppenbarelse av principerna, så att den som kan höra, den som kan se skall kunna lära sig av det. Det var det Kristus brukade säga: "Den som har öron, han höre." Han menar inte den som bara kan höra en fabriksvisselepipa. Han menar den som kan börja förstå, höra ett högre ljud, den som kan se på ett högre plan. Han kan börja uppleva att tingen upprepas från små till stora format. När det sker i så små format som ett dygnskretslopp eller ett årskretslopp kan vi överblicka det. Men i större format kan vi inte överblicka det. Men det behöver vi ju inte heller, eftersom vi har det på områden där vi kan överblicka det. Och vi kan överblicka årets fyra årstider och se dess förhållanden. Att det är ljus och värme som skapar sommaren och att det är frost och kyla som skapar vintern. Det bör ju vara tillräckligt.

Vad frost och värme är mentalt sett

Vad är frost och värme i människan mentalt sett? Principen är densamma. Det gäller att förstå vad som är livgivande och vad som är dödsbringande. Och när vi ser vad som är

dödsbringande, behöver vi inte tveka om att det passar ihop med frosten och kylan. Och när vi ser vad som värmer och vad som ger liv, glädje och livslust, då är det ju detsamma som solen gör. Den får också glädje och livslust att bryta fram. Ja men, då är det ju inte svårt att se att vi har detsamma inom oss. Då skulle det ju inte vara så långt därifrån till att förstå att det är bättre att vara livgivande, vara sol, vara lysande och värmande och få livet att blomstra, få det att bli en underbar sommar där vi har med andra människors mentalitet att göra, än att få andra människor att dö, få dem att känna leda och bli deprimerade, få dem att begå självmord.

Hur skulle vi kunna förstå dessa ting om vi inte lärde oss att tolka det vi ser? Vi får hela denna upplysning från naturen. Hela den andliga vetenskapen är baserad på dessa ting i naturen. Medan den materiella vetenskapen grundar sig på mått och vikt, våglängder, svängningar osv., grundar sig den andliga vetenskapen på livsytringar eller den tanke som ligger bakom det som sker, ty det finns en tanke bakom allt logiskt skapande.

Människorna tror att de kan avlägsna is med is

Vi ser det i vinter och sommar, vår och höst, det blir logiskt. Det är en demonstration av krafternas samspel: vad som sker när det är ett felaktigt och när det är ett riktigt samspel. Vintern är alltså en begynnande upplysning om att det behövs ljus och värme. Det ger liv. Om man vill att vintern skall försvinna, måste man använda värme. Det finns ingen vinter som kan frysas bort. Men det är ju så att människorna i dag inte kommit längre än att de tror att de kan avlägsna is med is. De tror att de kan smälta snö med snö. De tror att de med dödsbringande medel kan avskaffa dödsbringande medel när de tror att de kan avskaffa krig med krig. Krig är ju vinterns frostprincip. Och den använder man därför att man vill avlägsna isen från de eller de människorna eller från den eller den staten. Och då kommer man med sin egen kyla och sin egen vinter, och då blir det mycket värre. Det blir ju en permanent inlandsis, något som inte ens kan smälta på våren, något mycket värre än som annars sker med is och snö. Det blir något som liknar inlandsisen på Grönland och jöklarna på Island.

Den eviga barriären av dödsbringande krafter är det man uppnår med sin egen vin-

terprincip. När man går med på militarism, vapen och bomber, då fryser man de andras vintrar och tror att det skall bli sommar. Men det blir ju en ocean av vintrar och isbarriärer. Människorna lever i dag i en väldig mängd isbarriärer, därför att de inte vet bättre. Men nu har de kommit till ett stadium där de inte kan undgå att börja forska och vilja ha kunskap. De börjar förstå att det inte kan vara riktigt att inte kunna få slut på krig.

Man skall se upp med sin vinterprincip

Genom naturens processer får vi undervisning om de dödsbringande krafterna och de livgivande krafterna. Vi har blivit till genom denna växling mellan vinter och sommar och har därför också något av vintern inom oss. Vi utlöser vinter och kyla mot andra människor när vi tycker att de är kyliga, obehagliga och bittra, och då blir det ännu mer bittert. Vi har det bäst där tingen kan smälta och sommaren bryta fram. När man för krig, då förstör man, bryter ned och får de dödsbringande krafterna att flamma upp, och då kan det inte bli sommar. Det kan inte ens bli vår. Det måste bli en ödemark, en isbarriär. Men människorna lever under en mental isbarriär den dag som i dag är. Det är den moderna världskulturen. Denna isbarriär vidmakthålles genom militarism och gör att människorna är sjuka och att man inte kan övervinna dessa sjukdomar. Det enda som kan förvandla vintern till sommar är ljus och värme. Det behövs värme, ty då smälter isen.

Eftersom nu människorna representerar vinter och sommar, är det ju inte så svårt att med hjälp av naturen se att det gäller att se upp med sin vinterprincip. Man måste komma bort från att sända kyla mot och hata och vara bitter på sin nästa.

Vi skall försöka skapa sommar

Vi har fått en lysande förebild i naturen, där vi ser vad som skapar vår och sommar. Det gör solens värme, ljuset och atmosfären tillsammans. Människan skall utvecklas till att övervinna frosten och kylan i sitt eget inre och därigenom skapa det färdiga resultatet, den strålande sommaren. Är det inte det som är så skönt nu i förhållande till den vinter som vi har bakom oss? Nu har vi det strålande sommarsolljuset, de vackra träden och mängder av blommor, och fåglarna sjunger och människorna är också livligare och gladare. Är det

inte det vi allesamman längtar efter? Det önskar vi så mycket i den yttre naturen, men vi önskar det ännu mer i vår mentalitet. Skulle det inte vara härligt om alla människor var glada och kärleksfulla? Skulle det inte vara underbart om man var vänner med alla människor, om alla människor kom en till mötes och man var mycket upptagen av att sända sol och värme och ge liv i stället för att dra sig tillbaka och vara misstrogen?

I naturen växlar vinter och sommar automatiskt, ty där är det ordnat för att vara en undervisning, men i människan är det frigt. Där kan man träna upp sig i att skapa vinter eller sommar, men vi förstår att det är bäst att skapa sommar, ty sommaren är det mogna eller fullkomliga stadiet. Sommarprincipen skapar inte bara en blomma, liv och hälsa, glädje och lycka för våra medmänniskor, den skapar också strålände hälsa och klarhet inom oss själva. Det är inte så mycket den fysiska kroppen som det är våra förnimmelseorgan som skall lyftas upp, så att vi kan genomskåda universum, leva i världsbilden, leva i Guds närhet, vara ett med Gudomen. Det är ju det som krävs. Medan det är solljuset som är den livgivande kraften i den materiella världen, är det kärleken som är solljuset i den mentala världen. Kärleken är intellektualiserad känsla, är en intellektualisering av hela ens utstrålning. Att den är intellektualiserad betyder att den är logisk och helt i kontakt med livets mening, som är att vara till glädje och välsignelse för alla levande väsen, allt vad man kommer i beröring med. Det är ju också det Kristus säger: "Man skall älska sin nästa som sig själv. Det är alla lagars uppfyllelse."

Att skapa ljus i mörkret

Det finns ju ingen av oss som tycker om att vara sjuk, att det skall vara krig, att det skall finnas så många dödsbringande åtgärder. Vi tycker inte om det man ser i tidningen, att den och den har gått bort deprimerad eller begått självmord. Men vi kan få förmåga att avlägsna det. Vi kan träna oss till att lysa upp i självmördarens medvetande genom att öva oss i att se varför förhållandena är som de är, genom att lära oss av naturen vad som skapar sommar och vad som skapar vinter. Detta kan överföras till vårt eget sätt att vara och bli en vana, en förmåga eller en talang. Man kan bli geni i att skapa ljus och i att sända sin lysande och värmande kraft in i de mörka mentalite-

terna hos självmördare eller väsen som inte kan se någon ände på förhållandena, väsen som håller på att frysa inne i en isklump, att förkvävas i denna dödsbringande natur. Tänk dig att arbeta dig upp till att sända en mänskiska din strålände värme, förstå henne och värma upp hennes mörka områden. Det kan man göra genom att smälta, genom att inte kritisera och säga: "du är en idiot" och "det är för tokigt hur du bär dig åt", "du förtjänar inte bättre" och "det är rätt åt dig". Det skall man ju inte säga. Då fryser man förhållandena ännu mer. Men genom att lära sig förstå att det kunde du ju inte hjälpa, du visste inte bättre, det finns ingen synd och det finns inget ont, Gud är inte vred på dig och det finns inget helvete som väntar dig, då sänder man sommarens kraft. Det är värme, det ger liv. Men det kräver att du skall ta lärdom av det du gjort. Du har gjort några misstag. Du har varit med om att frysa ut andra. Du har varit med om att göra andra deprimerade. Därför har det nu drabbat dig själv. Men var med om att uppliva, lysa upp och värma. Börja aldrig någonsin att kritisera, annat än om någon frågar: "Vad är det med mig som är fel?" Ja, om man har förmåga till det, då kan man ju hjälpa den människan. Men man har ingen rätt att börja anklaga, förebrå eller kritisera, som vi var vana att göra tidigare därför att människorna inte var klokare. Detta är vinterkyla, och kyla kan inte skapa annat än i lindrigaste fall förkylning, mental förkylning.

Vi kan skapa vinter och kyla för oss själva

Och sedan finns alla steg på skalan ända till döden, till kallbrand. Tänk vad många människor som i dag skapar kallbrand i andra människors medvetande! Kallbrand på det fysiska planet är endast en undervisning av Gud på det högre planet. Så skapar människorna mängder av kallbrand på de områden där de skulle främja världssalltet. Vi är allesamman med våra förmågor och anlag med om att hjälpa Gud med att vidmakthålla världssalltet. Var och en har vi inverkan på de områden där vi framträder. Men att utveckla vinterzonen och utveckla dödsbringande natur leder alltså till att vi själva fryser, att vi själva inte kommer i beröring med någon vår eller sommar. Det kommer inte något lysande, något värmande som kan smälta vår is.

Förståelse och tolerans smälter inlandsisen

Vi har inte ansvar för vad vår nästa har gjort, vi har bara ansvar för vad vi själva tänker, säger och gör. Men om en människa har förbrutit sig, alltså utlöst vinterprincipen utan att vara klar över det, och om vi inte förstår detta, utsänder vi kyla, ja, då omskapar vi de områden, som vi annars skulle läka, till inlandsis. Det gör vi ju i många människor när vi inte förstår dem. Därför är det så viktigt för den människa som vill bli fri från sin sjukdom, depression eller sitt olyckliga öde att förstå att det inte finns någon annan väg än att komma till insikt om att hon måste bli som solen. Solen skapar sommar, ljus och värme, den livar upp och skapar glädje. Vi har alla var för sig ett väldigt område som vi kan utstråla värme över.

Solen skapar öken om inte värmen regleras

Ofta förstår människorna inte att värmen måste regleras. Solen kan också bränna upp allting till en öken, och detta visas ju för att vi skall kunna se det. En kärlek eller värme skall vara intellektualiserad, annars skapar den öknar.

Människorna kan ju vara så oförnuftiga och känslöbetonade att de inte nämns göra vad som bör göras. Det ser vi t.ex. inom barnuppfostran, där det finns föräldrar som inte nämns uppfostra sina barn. Då växer barnen upp vilt och blir till tyranner mot föräldrarna. Det är ju ett slags andliga öknar eller dödsbringande områden som då uppstår.

Det finns inte något som berättigar till helig vrede eller rättfärdig harm

Men däremot blir det aldrig något dödsbringande område där människan sätter sig in i världsbildens struktur och därigenom tillägnar sig kunskap och visdom så att hon förstår att det inte finns något enda fall där man har rätt att bli bitter eller vred. När man talar om helig vrede och rättfärdig harm, är det ju endast en uppfunnen kamouflering av ens ofärdiga natur.

Det finns inte något som heter helig vrede eller rättfärdig harm inför Gud. Det finns ingenting som berättigar oss att känna antipati. Vi kan göra det eller tillåtas göra det, men då måste vi finna oss i att vi skapar vinter och att vi själva inte kan uppleva någon riktig vår eller något riktigt glädjefullt, mentalt lyckotillstånd.

Nu blir människorna mer och mer upptagna av sommarlandet. Över hela världen finns det badstränder, och det har ju blivit skick och bruk att man skall ut på landet, ut till sol, ljus och värme. Detta är början till att människorna blir inställda på denna härliga natur. De börjar mer och mer att observera den lära eller den undervisning som den skall ge människorna. De kommer allesamman att upptäcka att vägen till en verkligt mänsklig kultur, dvs. ett verkligt mänskligt, mentalt sommarland, inte kan skapas med frost och kyla, utan endast med kärlek. Och kärlek kan vara äkta endast där den också är visdom, intellektualiserad känsla eller utstrålas samtidigt med den högsta kunskap. Där det råder okunnighet sker ju alltjämt katastrofer. Det finns ingen religiös rörelse eller något politiskt parti som kan frälsa världen. Det enda som kan frälsa världen är Gud själv genom sin undervisning och genom människornas eget behov att söka efter kunskap. Och därigenom kommer den andliga vetenskapen att blomstra, breda ut sig till alla länder och leda mänskligheten till att bli ett enat samhälle, så att det blir ett folk, ett rike, ett land eller "en hjord och en herde". När detta har uppnåtts, föreligger alla betingelser för att människorna skall få leva i en världskultur som är det verkliga sommarlandet, inom vilket de kan se ett myller av liv utvecklas, se livet blomstra i mångfald inom mentalitetens område i form av konstnärlig begåvning, konstnärliga skapelser, i form av en gudomlig tillvaro där fattigdom, sjukdom och sväldöd inte längre finns. De kommer att se ett sommarland blomstra upp, som fullständigt symboliseras av det sommarland som du nu skall ut och betrakta och leva i.

Vi kan själva skapa ett sommarland omkring oss

Kom ihåg, när du nu kommer ut i solen och ljuset, att varje liten blomma du ser, varje litet surrande du hör, kom ihåg att det är Gud som visar dig den värld av liv som du skall vara med om att skapa och som du redan kan börja skapa. Du behöver inte vänta på att alla människor är på det stadiet. Varje enskild människa måste börja med sig själv. Du skall skapa sommaren själv. Där du tidigare kritiserade, där du tidigare var bitter mot den du inte tyckte om, där skall du börja koncentrera dig, meditera in de underbaraste, vackraste

tankar, förstå att vederbörande ju inte kunde hjälpa det. ”Jag tycker jag har gjort fel, jag var orättvis mot den människan när jag dömde henne och ville anklaga henne för det eller det.” Där skall du sätta i gång. Då börjar du ju att smälta is. Ty där du är bitter mot andra, där är frost och kyla, men där du börjar sända in de goda och kärleksfulla tankarna, där lyser du som solen och där smälter du isen.

Krig kan inte avlägsnas genom krig, och vrede kan inte avlägsnas genom vrede. Fiendskap kan inte avlägsnas genom fiendskap. Ingenting av detta kan upplösas annat än genom motsatsen. Onda ting och onda tankar, dvs. istillstånd i människorna, kan endast smältas genom att man börjar söka finna ursäkter för dem, börjar vara med om att beskydda dem, vara med om att hjälpa dem. Detta är ju livgivande.

Sommarlandet och världens frälsning

Genom naturens processer och årstiderna kan man få hela denna upplysning. Jag visar dig hur naturen demonstrerar det. Själv har jag i detta liv inte behövt denna undervisning, jag får de färdiga resultaten. Men det är min uppgift att förklara det på ett sådant sätt att människorna kan förstå det med sin intelligens. Och det har blivit mitt liv att visa vad det

är du är vittne till och hur det är på det högre planet.

Du ser att framtidens lösen, världens frälsning består i att du börjar söka din kunskap i naturen, att du börjar förstå att i alla de situationer där du brukar vara bitter, vred och kritisera, att just där ligger orsaken till ditt olyckliga öde. Men där skall du börja smälta isen. Då kommer det inte att dröja länge förrän du börjar upptäcka att människorna håller av dig. Ty då är ditt sommarlandskap där du går, och där vill människorna gärna vara. Människorna hungrar och törstar efter kärlek. Du blir också själv glad över de människor som är vänliga och kärleksfulla och förstår dig och inte kritiserar dig. Dit söker du ju dig själv. Varför då inte så snart som möjligt själv bli sådan? Det är nämligen det som är vägen till sommarlandet. Liksom det väldiga utvecklandet av liv som finns ute i naturen, kan du få något motsvarande att rikt blomstra i dig när du börjar smälta is överallt i din mentalitet där det ännu är is.

Från ett föredrag som hölls som säsongsavslutning söndagen den 30 maj 1954. Bearbetat av Ole Therkelsen och Inger Bom. Bearbetningen är godkänd av rådet. Första gången införd i Kosmos nr 7-8 1990. Översättning: Rolf Nordström.